VERSCHIJNT MAANDELIJKS.

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-INDIË

GEORGE L. CARPENTER, Generaal. WILLIAM BOOTH, Stichter A. C. BEEKHUIS, Terr. Kommandant.

43ste JAARGANG No. 3. Internationaal Hoofdkwartier: 101 Queen Victoria Street, Londen E. C. MAART 1942. Territoriaal Hoofdkwartier: voor Ned.-Indië: Roemer Visscherweg 7, Bandoeng. PRIJS 10 CENT.

WAT ZIEN ZIJ?

DE TOEKOMST TEGEMOET.

GEDENDER en geronk van motoren .....

Vrachtwagens en auto's vliegen in koortsachtige haast voorbij .....

Quasi-vroolijke radio-geluiden, afgebroken door berichten, en nieuws van oorlogvoering.....

Bommen barsten, brengend dood en vernieling in stad en land.

Mitrailleurvuur treft; branden breken uit en doen hun vernietigend werk.

Een Godsgericht is gaande over de aarde.

Men schudt het hoofd, kijkt somber en zegt: waar moet dat heen?

Waar men zich ook wendt of keert, alles lijkt even donker en hopeloos.

Geen uitkomst! Geen hulp. Alles lijkt even zwart.

Maar zie eens naar de jonge menschen op deze plaat. *Zij* zien er toch zoo somber niet uit! Met intense aandacht tuurt onze boy door den verrekijker. Hij wil meer zien dan wat hij met het bloote oog kan waarnemen.

* *

Vanavond liep ik door de donkere straten om een vriendin een eindje naar huis te brengen. We keken op. O! wat een prachtige sterrenhemel. „Wat heeft God alles toch mooi gemaakt", zei ze, „kun je dan begrijpen, hoe de menschen alles maar zoo vernielen kunnen, wat God geschapen heeft!"

* *

„Drie-ie ..... vie-ier .....," las een kleine man naast me in den trein de cijfers op een derde en vierde klaswagen tegenover ons.

„Ja", legde zijn moeder uit, „hij is pas op school, en nu vindt hij het prachtig, dat hij lezen kan." Iets later schreef hij zijn naam op. Met drukletters en door moeder geholpen, volbracht hij het werkstuk. Daar stond zijn naam. Het was ook de naam van zijn vader. Maar pappie is er niet meer.

De naam heugt mij nog. Die naam droeg één, die in den eersten onderzeeër zijn leven liet voor het vaderland. De naam ging echter *niet* verloren.

Een ander komt ná hem, en draagt dien naam. En mammie zal hem helpen niet alleen om zijn naam te schrijven, maar om dien met eere te dragen. En hij zal ook dien moedigen geest bezitten.

Moeder, voor u heeft het leven zooveel van zijn waarde verloren, maar uw jongens beginnen nog. God heeft u kostelijke panden gegeven, om een blijvende herinnering te zijn aan hem, die u zoo innig lief was!

* *

„Ik ga vanavond niet naar de samenkomst!"

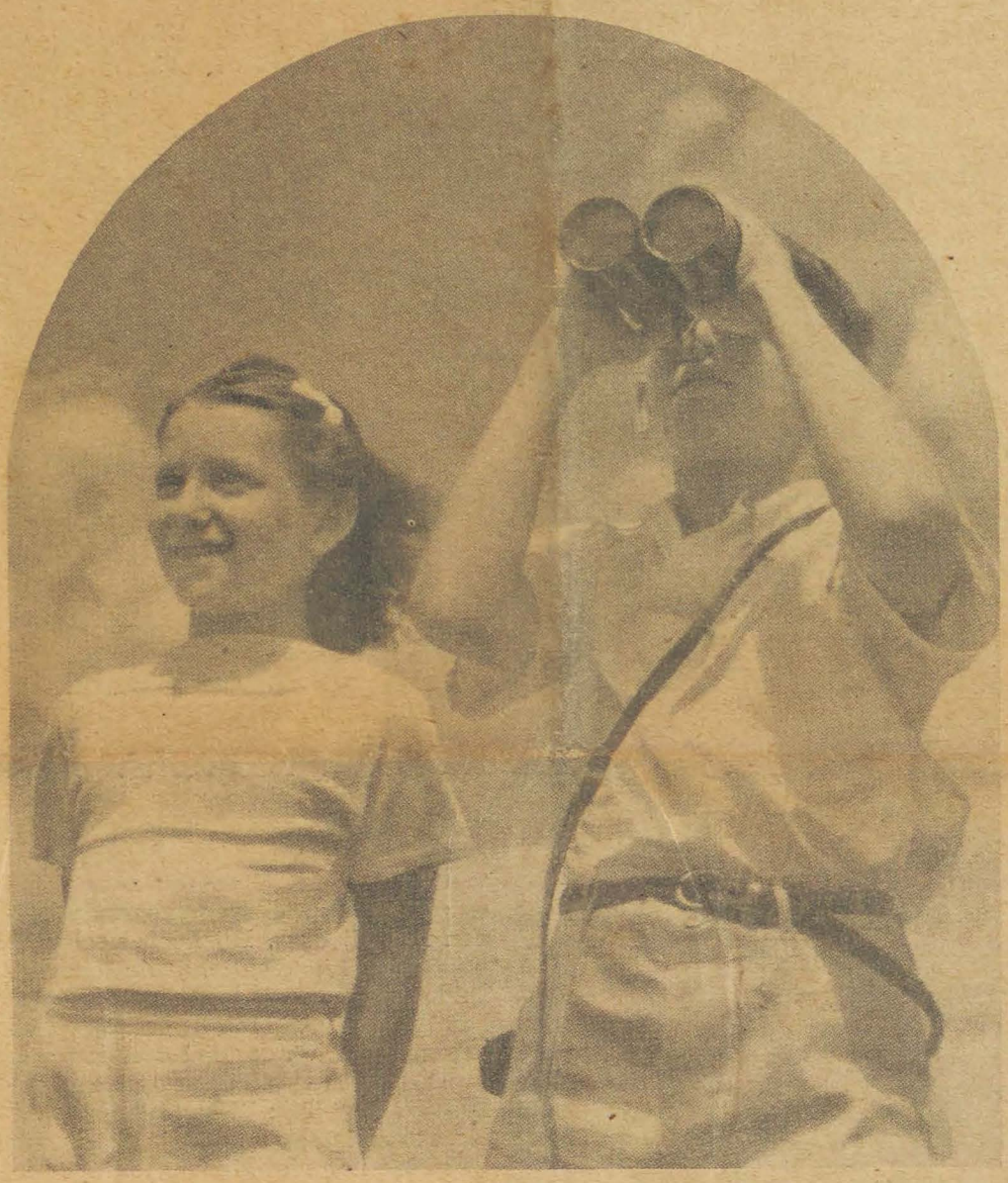

SCHRIJF OP HET HART VAN EEN KIND.

Als ge op papier schrijft, kan een zorgelooze hand het verscheuren.

Als ge op perkament schrijft, wordt het misschien bedolven door eeuwen van stof.

Als ge op marmer schrijft, groeit het mos er misschien over, en wordt het verweerd door de elementen.

Als ge uw gedachten met een ijzeren stift op een granietrots grift, zal het schrift door de jaren heen verslijten, en als de aarde versmelt, zullen uw geschriften vergaan.

Schrijf dan op het hart van een kind. *Grif daarin uw gedachte, en ze zal blijven bestaan, wanneer de wereld vergaat en de sterren vallen, en tijd niet meer wezen zal. Want dat hart is onsterfelijk, en uw woorden, daarop geschreven, zullen blijven leven, door alle eeuwigheid heen.*

De moeder van Mei Hwa dacht aan de keeren luchtalarm, die er geweest waren dien dag. Maar dochter-van-acht-jaar zag het anders.

„Moeder móét gaan", zei ze beslist, „want ik wil vanavond mijn hart aan Jezus geven."

Moeder en dochter gingen. De dochter kwam tot Jezus. En moeder volgde. „Een kind zal ze leiden."

* *

Groote broer met zijn L.B.D.-helm op, voelt zich, hoor! Hij zal wel meehelpen en zijn plicht doen. In zijn hart heeft hij een heel teer plekje, want hij houdt heel erg veel van zijn kleine zusje. En de groote jongen vraagt, terwijl hij het kleintje vasthoudt en haar lieve lachende snuitje met de kuiltjeswangen streelt:

„Marietje, hou je van me? ..... Dan moet je zeggen: ja."

Dan klept een deur, een sprong op de fiets, en weg zwenkt hij, naar zijn post.

Jongens, die nu onder de wapenen zijn geroepen, denk er ook aan, dat de meisjes thuis je blijven zien, zooals je was, toen je wegging. Blijf de liefde en achting van ze waard.

Want ze verwachten, dat je terugkomt.

* *

Hoe vaak zien de kinderen de dingen eenvoudiger en zuiverder dan volwassenen. Nog niet zoo doorkneed in camouflage van gelaat en karakter, zijn ze spontaan en open in hun uitingen.

Dit jaar mag wèl Jeugdjaar worden genoemd! Inderdaad speelt de jeugd in de geschiedenis van heden een groote rol. Zij durft. En zij doet. Zij maakt zich vaardig. Zij durft huis en land te verlaten om te lijden en te sterven voor het vaderland en voor de gerechtigheid. Waarom toch? Omdat haar blik ver reikt!

„Java is mooi, maar als ik door den oorlog kom", zei een jongen uit Detroit, met de uniform van een U.S.A. vlieger, dan weet ik wel, naar welk land ik ga! Naar Amerika. En dan zoek ik een goede vrouw!" Grimmig en zwart het heden? Ja! Maar de toekomst zonnig en blij! Een blijde toekomst, een wereld waarin elk het zijne kan krijgen, eigen huis en haard en hof. Zooals God het bedoeld heeft.

* *

„Laat ons samengaan", sprak Terach van Ur der Chaldeën tegen Abram, die den Goddelijken drang had gevoeld om in een vreemd land een nieuwe toekomst tegemoet te gaan. En de vader toog mee met zoon en schoondochter. Het leek mooi.

Toch was er iets niet juist. De vader kon niet zien, wat de jongen zag. Hij nam de oude afgoden mee en dit werd later een valstrik voor heele geslachten van zijn nakomelingen. Oude zonden méé naar een nieuwe toekomst.

Jeugd van vandaag, jullie hebt nog steeds schoone idealen. Binnen in je voel je den drang naar al wat goed en mooi en beter is, dan dat wat er nu zoo verknoeid wordt. Een moedig geslacht staat op. Jongens die strijden voor het land, meiskes, die zich bekwaam maken voor allerlei nuttig en menschlievend werk.

Willen wij echter die heerlijke toekomst van onze droomen tegemoetgaan, dan hebben wij iets achter te laten, en iets mee te nemen.

Laten wij het onreine, onedele, onware en zelfzuchtige achterlaten.

Als dàt vernietigd wordt in den grooten wereldbrand, dan is het een zegen. En laten we meenemen dat wat God ons in den Bijbel als richtsnoer heeft gegeven voor een leven, zooals Hij dat voor Zijn schepselen heeft bedoeld. De toekomst tegemoet, jongelui, met Jezus in het hart, dwars door den rook en het puin heen, en blijf vertrouwen hebben in een nieuwe en een betere toekomst, gefundeerd op de onfeilbare wetten van Gods eigen koninkrijk.

M. M. B.

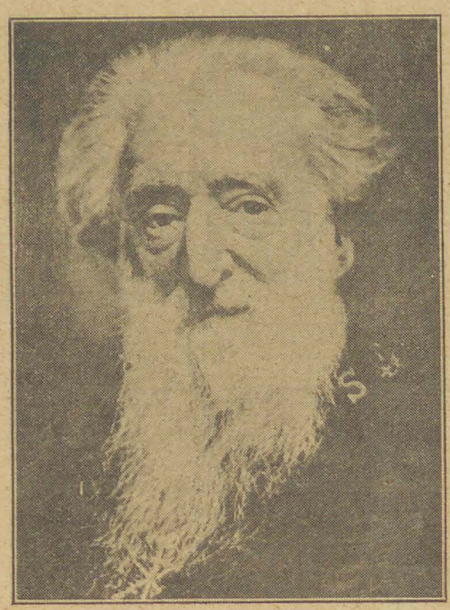

UIT DE GESCHRIFTEN EN TOESPRAKEN VAN WILLIAM BOOTH.

Woorden, welke ook heden ten dage nog van toepassing zijn.

Jezus navolgen beteekent méér, dan met den bijbel onder den arm door het leven gaan. *Degene, die een andere meening is toegedaan, kan trots alle uiterlijke vroomheid in een bodemloozen afgrond terecht komen en daar de eeuwigheid doorbrengen met telkens weer die woorden te lezen, welker navolging hem op aarde tot Gods Vaderhart en tenslotte tot de hemelsche woning gevoerd zouden hebben.*

Jezus navolgen beteekent ook méér dan met Gods volk omgaan. *Men moge Godzalige ouders hebben en zich bij menschen aansluiten, die hun bijbel lezen en Godsdienstige samenkomsten bezoeken. Men kan zelfs aan openlucht- en andere bijeenkomsten deelnemen, doch dit alleş is niet voldoende om het verderf af te wenden en te verhoeden, dat wij eeuwig van God gescheiden zullen zijn.*

Jezus navolgen beteekent ook meer dan zekere Godsdienstvormen en ceremoniën nakomen. *Deze moeten er wel zijn, doch helaas, helaas stellen velen er zich tevreden mee en blijven daarbij tot hun eigen nadeel staan.*

Mijn vriend, als gij toch in het oord der kwelling terecht wilt komen, wandel er dan liever heen in de livrei van de wereld en den duivel, als in de uniform van de kinderen van den almachtigen God. Het is beter, dat gij daarheen gaat in het kleed van den gevangene of in de lompen van den dronkaard, of in het gewaad van den heiden, als in het kleed van den navolger van Jezus Christus.

Misschien is dit de laatste maal, dat ik gelegenheid heb tot U van hemel en hel en Golgotha te spreken. Het kan echter ook de laatste maal zijn, dat sommigen uwer uit den mond van een sterfelijk mensch zulke woorden hoort. Ik bid u, ik smeek u, een oogenblik stil te staan en aan uw Verlosser te denken, Die aan het kruis voor u gestorven is. Persoonlijk ben ik vast besloten mij door niets of niemand in de war te laten brengen en voorwaarts te gaan; elken tegenstand, die mij ontmoet wil ik in de kracht Gods overwinnen. Laat allen, die met mij hetzelfde besluit genomen hebben en den doop des Heiligen Geestes hebben ontvangen, zich met mij vereenigen, opdat wij onze omgeving in vlam zetten.

O, mochten wij toch leeren om zielenwinnaars te zijn! Hoeveel hebben wij nog te leeren. Welk een geheimenissen zijn er nog! De Heer geve ons geloof!

VERBORGEN LEED.

Ja, de zucht wordt gesmoord, en de traan [blijft verborgen
Die zielsmart u perst uit het oog, uit het [hart,
En met diepgaanden weemoed begroet gij den [morgen,
Die telkens u wekt tot besef uwer smart.

Maar de lach om uw mond en de glans uwer [oogen,
Zij blijven als vroeger der wereld gewijd;
Doch straks aan haar scherpziende blikken [onttogen,
Is de eenzame bidder getuige van strijd.

Door geen sterv'ling gekend, wordt de volheid [der smarte
Van Éénen gezien, die de wonde u sloeg,
En die Éene heeft balsem voor 't kinderlijk [harte,
Wanneer 't, aan Zijn liefde nooit twijflend, [dien vroeg.

Als de moed u ontbreekt en de krachten [ontzinken
Bij 't voortgaan op 't pad, waar een kruis- [paal verrijst,
Dan doet Hij te heller dat zonnelicht blinken,
Dat boven den kruispaal ten hemel u [wijst.

KOENDOER.

ONZE LEPRAKOLONIE AAN SUMATRA'S ZUIDKUST.

De Chef-Secretaris op bezoek.

Zooals de officieele mededeelingen in deze Strijdkreet ons melden, is de Leprakolonie aan de Moesi van beheerders gewisseld en het is in verband hiermede, dat wij gaarne iets over deze kolonie vertellen en de bijzondere moeilijkheden, welke onze officieren daar te overwinnen hebben, belichten. Wanneer men niet plaatselijk hiervan kennis heeft genomen, is het moeilijk zich een voorstelling van de situatie te vormen, doch ondergeteekende, die het voorrecht had er de kerstsamenkomsten te leiden, geeft daarom iets van de opgedane ervaringen door.

De kolonie grenst aan één zijde en den achterkant aan de rimboe, heeft in het front het uitzicht op de prachtige Moesi, terwijl ze aan de andere zijde grenst aan de oliestations Soengaigerong en Pladjoe. Geen enkele verbinding overland is er met de bewoonde Europeesche wereld zoodat de kolonie een motorboot bezit, die den beheerder over de breede Moesi naar Pladjoe en Palembang voert voor den inkoop van voedsel en het halen van de post.

„Zeer eenvoudig", zegt de lezer misschien „en ook niet onaardig." Neen, zoo bezien is een tochtje over de Moesi niet onaardig, doch wacht even tot de sterke winden komen aanzetten en de sterke stroom groote brokken uit den plantengroei langs de kust loswoelt. En dan het ergste ..... wacht even tot de motorboot defect is! En dit gebeurt nogal eens. Dat moet ge u eens indenken. 't Is tegen het kerstfeest en 't is regentijd. Er zal een feest bereid worden voor de militairen „ergens aan de Moesi" — heel wat moet daarvoor ingekocht. Er moet Kerstfeest gevierd met ruim 200 patiënten, allen moeten nieuwe kleeding, tractaties, een kerstboom. Drie dagen voor 't Kerstfeest is de motor defect! Op de werkplaats zit men tjokvol oorlogswerk, hoewel men uiterst vriendelijk is voor den Majoor, doch er is geen kans op spoedige reparatie.

Wat nu? Dan maar een prauw. Die zijn ook goed, doch natuurlijk is de tocht veel langer en onbeschut. Soms

Het tehuis voor de Lepra-vrije kinderen te Koendoer.

de heenreis onder de blakende Palembangsche zon — de terugreis in pikkedonker, gietenden regen en oververmoeid door het urenlange zoeken en koopen op den passar en in kleine en grootere toko's. Zoo gaat het dag aan dag, doch als eenmaal de groote feestmaaltijd is aangerricht, de tevreden gezichten, zij het dat ze verminkt zijn en gezwollen, toch stralend bij het licht van den kerstboom, is alle leed vergeten en alle moeite dubbel beloond. Dit is slechts een deel van de verantwoordelijkheid van den verzorger van dit groote gezin. Er is natuurlijk veel meer, onderhoud en verzorging van de kolonie, administratie, de bijeenkomsten, geestelijke verzorging etc. etc.

Doch de last wordt niet alleen gedragen. Daar is de vrouw van den beheerder, die haar deel doet. Elken dag wordt een gedeelte van de groote kolonie geëxamineerd, huis in huis uit gaat het. Elke zaal, elk huisje der gehuwden, wordt nagezien en alles is dan ook „geweldig schoon" zooals een der Covim-dames het kortgeleden uitdrukte bij een bezoek aan de keukens, om het koken van groote hoeveelheden „af te kijken". De breede paden, de mooie klappertuin, de nieuwe jongenszaal, de vrouwenloodsen, alles blinkt in de zon. Even moeten we toch mee in het huisje van twee jonggehuwden. Keurig geborduurde lakens en sloopen, mooie gehandwerkte kleedjes pronken er. Beiden zijn heilssoldaat en doen een mooi werk in het korps tot zegen van anderen.

Dan is daar de „zuster", dat is de officier, verantwoordelijk voor de verbandkamer. Wij gaan een kijkje nemen, terwijl alles in volle actie is. Daar zit heel gemoedelijk op een bank onder de boomen, een rijtje mannen en neemt een voetbad, om straks klaar te zijn voor een nieuw verband. Binnen zijn de helpers met de zuster bezig

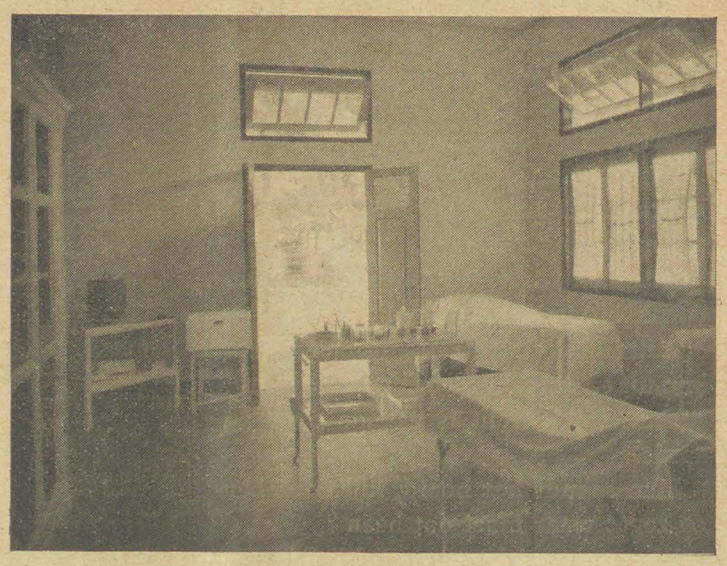

De verbandkamer te KOENDOER, welke nog niet zoo lang geleden gebouwd werd.

met het behandelen van afschuwelijke wonden. Elders wacht men op medicijn. Wat een ellende! Men wordt er stil van.

Wij gaan ook nog even een „zieke" bezoeken. Wij zouden moeten zeggen een man, die „zieker was dan ziek", want ziek zijn ze wel allen hier! Het is een Chinees, een der heilssoldaten van de kolonie. Groot en zwaar met ontzettend gezwollen, misvormde beenen ligt hij daar. Hij heeft veel pijn, weet dat hij dicht bij de eeuwigheid is, doch als mevrouw Uylings hem bij den naam noemt en zegt „Tida takoet, ja .....", dan komt er iets van een hemelschen glimlach over zijn gelaat en zegt hij: „Tida njonja.....!"

Doch er is ook nog een plekje, waar de ziekte nog niet binnengedrongen is. Dat is het Kinderhuis voor lepravrije kinderen, wier ouders patiënten op de kolonie zijn, doch die dadelijk bij de geboorte werden overgebracht naar dit lieve „nestje", waar de Javaansche Luitenante hen goed verzorgt.

Zoo ligt daar dit dorp der melaatschen aan den Moesi-oever, in de vuurlinie van Palembang. Dikwijls was het hart van Majoor Uylings zwaar. Als de sirenes loeiden en de patiënten hem aankeken, rees immer weer de vraag: „Wat te doen?" Ja, vluchten de rimboe in, was het bevel van de autoriteiten. Doch die zieke stumperds? Sommigen kunnen nauwelijks gaan! „God zal ons helpen en doorhelpen", dat is de eenige, doch meest zekere troost, dien onze makkers daar aan Zuid-Sumatra hebben. Zij de Heer hen nabij! (Sinds dit geschreven werd, is ook dit deel van onzen Archipel door den vijand bezet.)

Er is een kern van waarachtige bidders. Temidden van vele Mohammedanen, is een groep Chineezen, die in vol uniform, als een echt klein Legerkorps strijdt, bidt en getuigt en in hun gebed ook de gansche wereld met haar ellende insluit. Een groote bemoediging is dit korps en Majoor en mevrouw Midtbö, die voor de tweede maal het bevel over deze kolonie op zich hebben genomen, zullen zeker met groote vreugde onder hen arbeiden, opdat allen eenmaal in het licht van Christus Jezus zullen kunnen leven en sterven.

* * *

In **Palembang** wordt een gezegend werk gedaan door Envoy zr. Korinth, die naast haar verantwoordelijke maatschappelijke positie, al haar tijd en krachten wijdt aan den arbeid voor zielen. Op geregelde tijden worden kleine huisbidstonden gehouden en bij gelegenheid van bezoek, wordt een bijeenkomst belegd in de Prot. kerk, die daartoe welwillend wordt afgestaan. Wij laten de Envoy over het bezoek van den Chef-Secretaris aan Palembang, zelf aan het woord.

„Kort na het bezoek van onze Kerstspeciale werd als een „voltreffer" het bericht ontvangen, dat de Majoors Uylings van Koendoer vaarwel hadden. Het afscheid bracht echter weer een bijzonderheid met zich mede, n.l. het bezoek van den Chef-Secretaris in gezelschap van de opvolgers, de Majoors Midtbö, hetgeen weer tot blijdschap stemde.

De Kolonel leidde op 26 Januari de „Vaarwel"- en „Welkomst"-samenkomst in de Prot. kerk, welke bijeenkomst goed bezocht werd. In het inleidend woord memoreerde de Kolonel den trouwen, liefdevollen en gezegenden arbeid door de vier officieren gedurende langen tijd onder de leprozen om Jezus' wil gedaan. Voorts sprak hij over het werk van den heilsofficier, dat thans op oorlogsleest geschoeid is en is aangepast aan de bijzondere behoeften van dezen tijd.

Een door makkers en vrienden te Palembang gevormd zangkoor zong den scheidenden en den nieuw aangekomenen het mooie lied toe: „Er is op deez' aarde een Hand, die mij leidt.", ook als uiting van dankbaarheid voor de van Majoor Uylings genoten warme belangstelling en krachtige hulp in den arbeid voor zielen te Palembang, thans nog wel klein van omvang, doch met groeikracht. Nooit was het weer te slecht voor Majoor Uylings om den langen tocht van Koendoer naar Palembang over het water en door het donker te wagen, voor de kleine doch gezegend huissamenkomsten.

Op den zang volgden krachtige en heerlijke getuigenissen van de Majoors Uylings en de Majoors Midtbö, bezield van de vredige wetenschap van het kind van God: „Het is Vaders hand, die mij op aarde leidt, ook in deze donkere tijden." Majoor Uylings verbond hieraan het welbekende woord: „We can take it", doch ..... dan veilig gebaseerd op Gods kracht, wil en leiding.

De Kolonel nam tot slot het woord en gaf aan allen Psalm 121 mede op den verderen levensweg.

Het was een rijk gezegende middag, waarop Gods naam werd verheerlijkt en waarbij bemoediging en vertrouwen de harten rijk verkwikte.

Envoy K.

VERZOEKING.

VOOR HEN, DIE NAAR HEILIGING ZOEKEN.

„Zoudt gij mij willen uitleggen, hoe iemand, die een geheiligd leven tracht te leiden en vervuld is met den Heiligen Geest, toch kan verzocht worden ?"

Deze vraag werd mij eenigen tijd geleden gesteld door een zeer intelligent Christen en het is een vraag, die opkomt in het hart van honderden andere Christenen, dag aan dag. Hoe kan ze beantwoord worden ?

Wij moeten allereerst bedenken, dat de bron van alle verzoeking is: **de duivel.** Indien Gods volk, ja een ieder, die verzocht wordt, zich slechts in gedachte zou willen roepen, dat verzoeking **alleen** kan komen van den satan, zou men immer op zijn hoede zijn. Het doet er niets toe van welken aard de verzoeking is, het feit op zichzelf, dat ze van den duivel komt, behoort voldoende te zijn om alle wegen des harten grondig te examineeren.

Zelfs al zouden wij den satan zelf niet dadelijk herkennen, zoo weten wij toch, dat achter het verleidelijk beeld hij zichzelf verschuilt, om over onze nederlaag te lachen. Bedenk het dus heel goed: **alle verzoeking komt van den duivel.** „Want God kan niet verzocht worden met het kwade en Hijzelf verzoekt niemand." Jac. 1 : 13.

Om dit nog verder toe te lichten, zou ik willen zeggen, dat een onbekeerd persoon verzocht wordt door den duivel zelf, die leeft in het hart van zijn volgelingen, in meerdere of mindere mate. De demon, die den bezetene van Gadara in zijn macht had, verklaarde, dat zijn naam was LEGIO, dat beteekent tusschen 3000 en 10.000 ! Wij lezen van Maria, dat van haar **zeven** duivelen waren uitgeworpen en van Ananias staat geschreven, dat „de satan zijn hart vervuld had". Behalve het feit, dat de satan den mensch in zijn macht kan hebben, heeft de mensch van nature de neiging tot het kwade en hiervan maakt de booze een goed gebruik.

Door dit te doen, slaagt hij er ook vaak in den onbekeerde op listige wijze te misleiden en zijn tegenwoordigheid niet te doen bemerken, zoodat de mensch zegt: „Och, het was toch heel natuurlijk, dat ik dit of dat zou doen !" Dat moge zoo zijn, doch de onveranderde, niet geheiligde natuur is een **zondige** natuur.

Maar wat nu omtrent de geheiligden ? Hoe worden zij verzocht ? Ik wil deze vraag beantwoorden met een wedervraag: „Hoe werd Jezus verzocht ?" „En Jezus, vol des Heiligen Geestes ..... werd door den Geest geleid in de woestijn en werd 40 dagen verzocht door den duivel." (Luk. 4 : 1) Er werd een beroep op **Zijn wil** gedaan; langs den weg van het gehoor kwamen verleidelijke aanbiedingen tot Hem.

Hoe werden b.v. ook Adam en Eva verzocht, die rein en heilig uit de hand van hun Maker, naar Zijn beeld en gelijkenis waren geschapen ? Op dezelfde wijze: de duivel sprak tot hun **wil** en gebruikte een der zintuigen, het oor van hun geweten. Geheel op dezelfde wijze komt de verzoeker vandaag tot Gods geheiligd volk. Hij doet een beroep op hun wil door een van hun vijf zintuigen: het gezicht — het gehoor — de smaak — de reuk en het gevoel. Hij kan geen beroep doen op wat in Rom. 8 : 7 genoemd wordt **„het vleesch"**, want van Gods volk wordt gezegd: „Gijlieden zijt niet in het vleesch, maar in den Geest, zoo anders de Geest Gods in ulieden woont."

Ook kan hij geen gebruik maken van **„den ouden mensch"**, wat feitelijk hetzelfde beteekent, want deze is verdwenen, niet slechts maar onderdrukt, of alleen onder contrôle gehouden noch in slaafsche onderworpenheid verkeerend, doch er is mee afgedaan, zooals iemand een vuil, gescheurd, onnut kleedingstuk aflegt.

„Te weten, dat gij zoudt afleggen, aangaande de vorige wandeling, den ouden mensch, die verdorven wordt door de begeerlijkheden der verleiding; en dat gij zoudt vernieuwd worden in den geest uws gemoeds, en den nieuwen mensch aandoen, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid."

Hoe kan hij b.v. verzocht worden door het oor ? Luister. Hier is een geheiligd persoon, die hoort, dat iemand een smet werpt op zijn karakter, of een leugen omtrent hem vertelt en onmiddellijk fluistert de verleider hem in, dat hij het den lasteraar betaald moet zetten. Een beroep wordt gedaan op den wil, maar de geheiligde zegt: Dit is niet de weg van Christus. Hij leerde: „Hebt uwe vijanden lief, zegent ze, die u vervloeken, doet wel degenen, die u haten" en dit bedenkende, tracht hij dit gebod op te volgen zoo goed als hij kan. De verzoeking was daar, doch ze werd overwonnen. Daar was geen zonde, doch victorie !

Verzoeking kan komen door het oog. Men kan het niet helpen, als men de verkeerde dingen ziet, die in de wereld zijn en verleidelijke voorstellingen treffen dikwijls het oog, doch wanneer zij een welkom ontvangen in den geest, bezoedelen zij dezen en leiden tot zondige daden. Keert men zich echter direct, welbewust af en weigert men ze plaats te geven in de gedachten, dan kunnen zij geen kwaad uitrichten.

Zoo zouden wij voort kunnen gaan voorbeelden te noemen, die aanduiden, hoe de satan van de zintuigen gebruik maakt om toegang tot het hart te krijgen, doch de lezer kent die zeker zelve wel. Het eenige middel om de verzoeking te bestrijden is, om dadelijk als ze kenbaar wordt, te zeggen: Neen — dat is zondig en tegenstrijdig aan mijn belijdenis van een geheiligd leven. Ik wil er niet aan toegeven, ik wensch er niet aan toe te geven, want het is in tegenspraak met mijn veranderde natuur en den Heiligen Geest, Die nu bezit van mij heeft genomen.

Op deze wijze zult gij zien, dat de verzoeking overwonnen kan worden en zelfs het verlangen naar het gebodene uit het hart zal verdwijnen. Wij kunnen niet verhinderen, dat de verzoeking aan de deur klopt, doch wij behoeven ze niet binnen te laten. Bedenk dit goed: Wederstaat den duivel en hij zal van u vlieden. Jezus Christus gaf u het hoogste voorbeeld !

DE MENSCHELIJKE AANRAKING.

Iemand, die eens een glasblazerij bezocht, zag een man bezig de groote potten, die moesten dienen om het glas in te verwerken, den juisten vorm te geven. Hij bemerkte, dat al deze arbeid met de hand geschiedde en vroeg den werkman: „Waarom gebruikt u geen gereedschap, om het leem te vervormen ?" De man antwoordde: „Er bestaat geen enkel stuk gereedschap, dat voor dit werk zou kunnen gebruikt worden. Wij hebben verscheidene geprobeerd, doch het schijnt, dat de menschelijke aanraking noodig is, om het te doen."

Er is veel arbeid in den wijngaard des Heeren, waarbij eveneens de menschelijke aanraking noodig is. Gods hand zou tè overweldigend, tè wonderbaar zijn, indien ze regelrecht van den hemel zou worden uitgestrekt om te helpen en te redden, tranen te drogen, gewonde harten te heelen, kinderen te zegenen en daarom nam God de gestalte eens menschen aan, opdat Hij met een menschelijke hand de bedroefden en treurenden zou kunnen aanraken.

Nadat Christus wederom tot den hemel was teruggekeerd, strekte Hij Zijn doorboorde hand niet letterlijk meer uit tot het werk der barmhartigheid, doch Hij gebruikt onze gewone handen — de uwe en de mijne — en zendt ons uit om in Zijn naam datgene te doen, wat Hij anders Zelve zou hebben verricht.

OVER LOTUS-BLOEMEN

. . . . . .

EN NOG WAT

EEN KIJKJE IN DE KINDERSAMENKOMST TE B. GEDURENDE HET BEZOEK VAN DE T. J. L. S.

..... "Dan vind je in China ook veel mooie bloemen. Daar heb je b.v. de Lien Hwa, de Lotusbloem. Deze bloem is als een vorstelijk persoon. Haar wortels worden namelijk geplant in de vuile, dikke modder, maar ..... zijzelf kan **niet** in die vieze modder blijven, zij **moet** en **wil** zich eraan ontworstelen.

Zoo zien we tenslotte, hoe de witte bloem, zonder ook maar door één smetje te zijn bezoedeld, zich fier op haar stengel verheft, **boven** de modder uit, en haar bladeren uitspreidt, terwijl zij haar prachtig hart opent voor de zon, die haar geur en kleur schenkt."

Groote belangstelling teekent zich af op de kindergezichtjes, welke in luisterende aandacht zijn opgeheven tot Majoor Brouwer, die hun vertelt van dat wonderland China, waar zij zélf gewoond heeft !

„Ik zal jullie óók nog iets van een ándere bloem vertellen en wel van de Waternimfbloem. Deze bloem behoort tot de bolgewassen. De bol wordt in een bakje met water en steentjes gezet, de wortels beginnen dan te groeien en langzamerhand ontwikkelt zich een bloemtros.

Het gebeurt soms, dat de Chineezen een bol door midden snijden en deze dan planten. De plant ontwikkelt zich dan natuurlijk slechts tot een **halve** bloem, met aan den éénen kant twee of drie blaadjes. De bloem heeft een grilligen vorm en verschaft den Chineezen een eigenaardig genoegen.

Ik vond zoo'n halve bloem echter niet mooi en zag liever een volmaakte, **heele** bloem.

Weet je, waar zoo'n **halve** bloem mij aan doet denken ? Aan kinderen, die in hun jeugd hun vermogen tot geestelijken groei en ontplooiing van een mooi karakter, bederven door verkeerde dingen, slechte vrienden of gewoonten, waardoor hun kracht, gezondheid en capaciteiten voor het **goede** worden geknot en belemmerd.

O ja, die kinderen gelooven wel in den Heere Jezus en zeggen, dat zij Hem ook liefhebben, maar ..... eigenlijk doen zij dat maar met een **half** hart. Wat zou het heerlijk zijn, als zij hun **heele** hart en leven aan Hem zouden willen wijden. Misschien zijn hier kinderen, die dat **nu** willen doen, **nu** willen vragen, of de Heer al het verkeerde wil vergeven en wegnemen en hen wil helpen goed te zijn." .....

Verschillende kinderen verlaten hun zitplaats en de een na den ander knielt neer. Ook Amelien, een héél klein meisje voor haar 9 jaren, voegt zich bij hen. De Officieren gaan naar de kinderen toe, om met hen te spreken en vervolgens te bidden tot den grooten Vriend der kinderen.

„Wel Amelien, waarom bén jij óók gekomen ? Jij hebt **vroeger** toch reeds je hartje aan den lieven Heer gegeven en bent zelfs al een Jong-Soldaatje !"

„Ja", klinkt het bedachtzaam, „maar nou kom ik nóg es, om te vragen of Hij mij net zoo wil maken als de..... (ze is de moeilijke naam vergeten) als die eerste bloem waarover verteld werd."

Welk een ontroerend en beschamend voorbeeld voor ons, ouderen. Wij zijn menigmaal zóó vastgeroest in uiterlijke vormen en begrippen. **Wij** zijn al waar we **wezen** moeten, want we **zijn** al Heilssoldaat of lidmaat van de Kerk, we **hebben** reeds belijdenis gedaan.

Ja maar: „Ben ik, die 'k eenmaal was,
Toen 'k sterk in Uwe kracht,
Vertrouwend steunde op U alleen,
En aan geen weif'len dacht ?

Ja, ik kom, ik kom
Maak mij, Heiland, **hier** en **nu**,
Juist wat ik wezen moet.

De Kommandant in Midden-Java.

KALIWOENGOE.

Onmiddellijk na aankomst te Semarang, reed de Terr. Kommandant door naar bovengenoemden buitenpost. Envoy Oey had zijn auto voor den Kommandant ter beschikking gesteld, wat een groote hulp was. Het kleine zaaltje was vol, de heilssoldaten zagen er keurig uit en een groote menigte nieuwsgierigen had zich rondom de open ramen en deuren verzameld. Het was een gezegende tijd en ofschoon geen zielen tot beslissing kwamen, gevoelden wij, dat dit uur niet tevergeefs was geweest.

SEMARANG I.

Zondagochtend vond ons in de zaal van Semarang I, waar, ofschoon de invloed van den oorlog zich deed gelden, toch een flink aantal menschen was opgekomen.

In deze bijeenkomst ontving mevrouw Brigadier Loois de Orde van de Zilveren Ster, daar haar dochter, een officier van het Leger des Heils is geworden. Het was een zeer plechtig oogenblik, toen mevrouw Loois deze in tegenwoordigheid van zoovelen, waaronder ook Kdt. Luitenant Loois zelf, ontving.

Boegangan. De bijeenkomst des avonds op onze bedelaars-kolonie was een echte „Bloed- en Vuursamenkomst." Opgewekt zingen, krachtige getuigenissen en bezielende prediking ! Aan het eind der bijeenkomst zochten velen den Heer.

Krengseng. Hier werd een bijeenkomst geleid op Maandagmorgen. Niettegenstaande het ongewone uur, waren er toch zeer velen opgekomen en met volle aandacht werd geluisterd naar het Evangelie-woord. De kundige vertaling door Kapitein Soehari droeg er veel toe bij, dat de prediking ingang vond. Ook hier zochten velen den Heer. In deze samenkomst ontving de moeder van Kdt, Luitenante Tan de Orde van de Zilveren Ster. Zoowel op het gezicht van de moeder als den vader was te zien, dat ze er trotsch op waren een heilsofficier als dochter te hebben.

Oengaran. In gezelschap van Brigadier Loois en Majoor Jennerström werd een kort bezoek gebracht aan onze inrichting. Besprekingen werden gevoerd, de gebouwen geïnspecteerd en verder ging het naar **Salatiga,** waar in het Gezins-interneeringskamp, dat onder beheer staat van de Adjudants Muskee, een zeer gezegende samenkomst werd gehouden. Nog denzelfden dag ging het verder naar.

KOEDOES voor een samenkomst in de eigen zaal. Gelukkig was Kapitein Doelah na een malaria-aanval, zoover genezen, dat hij ook deel kon nemen. Met groote vreugde kunnen wij melden, dat dertien zielen tot den Heer kwamen !

REMBANG werd ook even aangedaan voor besprekingen met de officieren en inspectie van het gebouw. Toen ging het naar

PATI. Een zeer gezegend samenzijn mochten wij hier hebben dat een aanmoediging was voor de makkers-heilssoldaten en officieren en een krachtige prediking inhield voor den zondaar. Ook bracht de Kommandant in deze plaats een bezoek aan het kerkhof, waar twee officieren uit den pionierstijd van het Leger, de Kapiteins J. Jessen en E. E. Healy, ter rust gelegd waren resp. in 1901 en 1903. Hun arbeid voor God in die moeilijke eerste tijden is niet tevergeefs geweest, het zaad heeft vrucht gedragen !

Zoo werd deze gezegende tournee beëindigd, die onze makkers overal heeft bemoedigd en versterkt.

EVACUATIE

ONS KINDER- EN JONGENS-TEHUIS IN GAROET

EVACUATIE — een woord en begrip, dat wij allen in deze dagen maar al te goed kennen. En wat zit er een ellende aan vast! Talloos vele zijn de verhalen over doorgestanen angst bij bombardementen; van dagen en nachten op overvolle booten en in volgepropte treinen; van schreiende kinderen en onvoldoende voeding, om dan niet eens het allerergste te noemen, wat feitelijk het zwaarste weegt: het achterlaten van man, vader of verloofde.

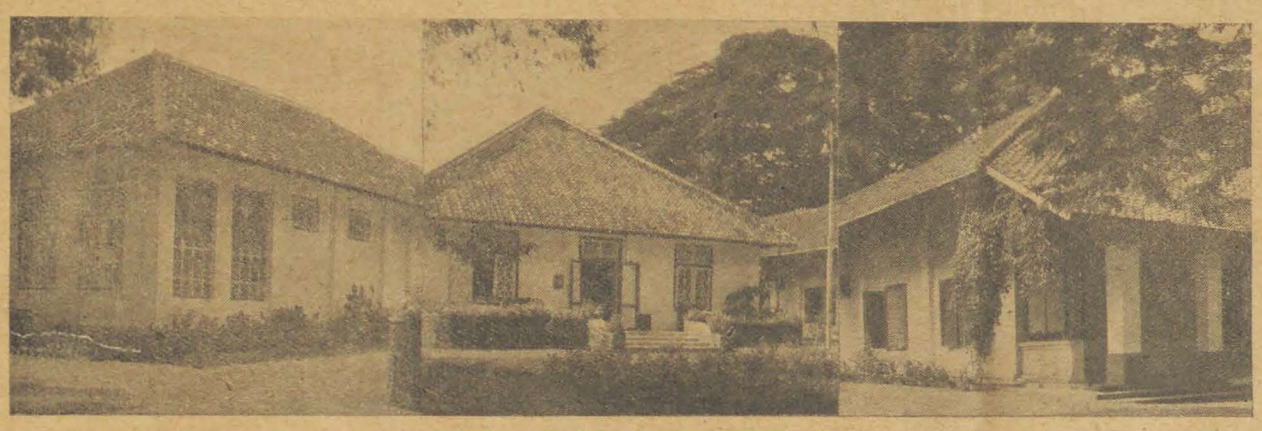

Het complex gebouwen te Garoet, thans in gebruik voor Kinder-en Jongens-tehuis.

Maar ditmaal gaan wij onze lezers eens vertellen over een evacuatie, die aan een deel der betrokkenen de zeker unieke uitroep ontlokte: **„Fijn oorlog,** want .....!" Wie dat wel waren? De kleuters van het Kinderhuis van het Leger des Heils, dat thans naar Garoet is overgebracht. Bovengenoemde uitroep is echter niet volledig, er hoort nog wat bij: „..... want nu is 't er tuin!"

Dat zat er dus achter. Sedert verleden jaar was het huis feitelijk reeds opgeëischt in de Javastraat en was de speelplaats der kinderen in donkere onderaardsche gangen — schuilloopgraven — veranderd en dat beteekent heel wat voor een zeventigtal groote en kleine levenslustige kinderen ..... en hun verzorgers!

En nu — de drie huizen, die in gebruik genomen zijn en waarvan wij

hierbij een afbeelding plaatsen, hebben een grooten, ruimen tuin met veel bloemen en boomen. Het meest genieten daarvan in de morgenuren de kleuters, die ondergebracht zijn in het huis links. Op het bordes staat op een beschaduwd plekje en toch profijt trekkend van de zonne-warmte, de baby-box, waarin de allerkleinsten zich vermaken. De anderen, nog beneden den schoolleeftijd, spelen in de buurt, zooals ook een der kiekjes aangeeft.

Wat ze spelen? Bij den rondgang luisterden we ongemerkt af.

„Ik maak een schuilkelder", zegt een der grootste kleuters. Anderen willen helpen. Het kiezelzand wordt op een hoop geveegd — met de handen natuurlijk — en tevergeefs probeeren ze er een gat als ingang in te maken.

„Ook boomen", zegt een ander, die dat zeker op een of andere wandeling weleens heeft opgemerkt. En prompt komt er een groen takje van een der struiken boven op.

„Ik ga bommen maken, Majoor", zegt een der jongens, die de bezoekster met de camera bezig ziet. Een oude huls van een tandpasta-tube „Colcate", wordt met steentjes gevuld!

Kinderspel — droeve ironie der oorlogsjaren!

Wij laten hen bij hun spel met de belofte voor een tractatie van „katjang" voor het poseeren voor de kiek, en gaan verder.

* * *

Het middelste huis biedt plaats aan de groote meisjes, die nu naar school zijn, doch als ze straks thuis komen, blij een bekend gezicht uit Bandoeng begroeten. Bij deze grooten vinden we nog wel even iets van „heimwee" naar het oude vertrouwde huis aan de Javastraat, de samenkomsten in de Congreszaal, de schoolvriendinnen, doch ze passen zich anders goed aan.

In het huis rechts wonen de grootere jongens. Wel wat behelpen is het hier. De bedden staan vlak bij elkaar — doch het is oorlog — evacuatie! Ook zij missen hun vrienden, doch hier zijn ze de grootsten en voelen zich toch ook eenigszins mede verantwoordelijk voor allerlei kleine werkjes.

Natuurlijk zijn deze huizen niet gebouwd voor Kinderhuizen en is er aanpassingsvermogen noodig van groot en klein. Zoo b.v. de badkamers.

Er is niet een net rijtje naast elkaar, zooals in Bandoeng, één samen deelen. Doch de jongelui leeren ons een goede les in het oplossen van problemen, of zijn het de officieren, die onder „camouflage" hun doel bereiken? De redactrice houdt de jongens even aan de praat over de nieuwe school, terwijl ze bezig zijn hun schoenen los te maken.

„Ja, prettig hier, een leuke juffrouw. En een tuin!", vertellen ze. Maar, o wee, dit babbelpraatje doet hun een wedstrijd verliezen, want triomfantelijk hooren we opeens: „De meisjes hebben gewonnen!" Dit beteekent, dat de meisjes het eerst gereed zijn voor de badkamer, de deur gaat dicht en de jongens moeten wachten.

„Laat maar, ze winnen pas voor den tweeden keer", zegt er een grootmoedig.

Bij de foto's:

links boven: Het zonnige hoekje van het kleuterhuis.

onder: Een groepje schoolkinderen komt thuis.

rechts: De kleinsten in den tuin aan het spelen.

In 't kantoor van de directrice wordt even nagepraat — feitelijk is het zitslaapkamer en kantoor — doch 't gaat; ook hier ..... evacuatie — geen klachten; dan opeens — luchtalarm!

Klagend loeien de sirenes door de lucht. Even een geloop, een geroep en als we rondgaan liggen allen onder de bedden, deken bij zich. Met ondeugend lachende oogen, het stukje „karet" in den mond, grijnzen ze ons tegen. Hier en daar steekt een prop watten uit de ooren.

Nu even naar de kleintjes. Goed getraind zijn ze. Een stevige mat is onder de bedjes aangebracht en daar zitten ze. De meesten vinden het een spelletje; krijgertje, „boeman", verstoppertje — het is al gauw in vollen gang. De kleinsten vinden het minder prettig en protesteeren.

Een kinderhuis in oorlogstijd!

Luitenante Brouwer heeft gedurende het luchtalarm „geschuild" in de keuken en intusschen het eten klaargekregen, te zamen met haar flinke helpster, en als dan straks het „all clear" gaat, is in een ommezien het heele troepje in de verschillende afdeelingen aan tafel en alle luchtalarm vergeten bij het zien van de flinke borden rijst met heerlijke sajoer. Er is heel wat noodig om de 67 monden en magen te vullen!

* * *

Des avonds, als de kleintjes naar bed zijn, wordt de eetkamer ontruimd en komen de officieren met de grooteren te zamen voor een samenkomst. Wat zingen ze heerlijk! Toch ook wel echt, alsof ze gevoelen, dat de dingen, waarover ze zingen **nu** dubbele waarde hebben. Het doet goed, het heft het hart op tot God. „Welk koor willen jullie nu graag eens zingen, dat we ook in Bandoeng zongen", vraagt de leidster. Eén uit de groep van de grootste meisjes zegt het, en dan — eerst alleen meisjesstemmen — klinkt het:

In Jezus geborgen
Ken 'k geen vrees of zorgen.
Hij steunt en geeft kracht mij,
Bij dag en nacht.
Laat vrij stormen woeden,
In Zijn trouwe hoede,
Gevoel 'k veilig mij aan
[des Heilands zij.

Spoedig vallen de jongens bij en het legt een mooie sfeer in de samenkomst. Wat wordt er intens geluisterd naar de geschiedenis van de „drie jongelingen in den vurigen oven", welke in deze dagen nieuwe aspecten heeft van: moed, trouw en Godsvertrouwen.

Diep buigen de hoofden voor het gebed, als we gaan sluiten en onzen hemelschen Vader bidden Zijn beschermende vleugelen over ons uit de strekken voor den komenden nacht en ..... deze wereld spoedig VREDE te geven.

C. B.

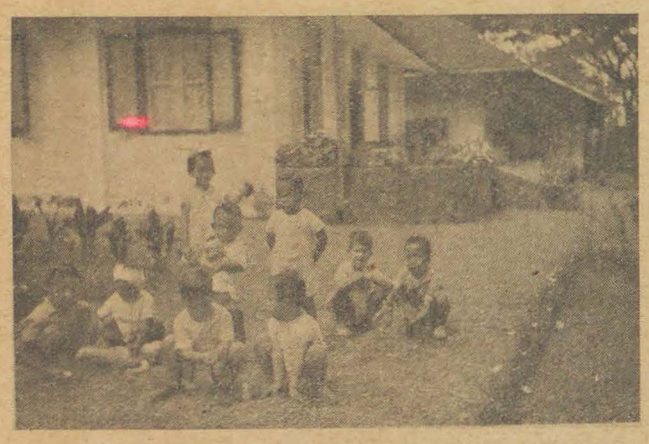

DE GODEN ZIEN HET

Een heidensch beeldbouwer had opdracht ontvangen, een godenbeeld te vervaardigen, dat in een der Grieksche tempels in een nis moest worden geplaatst.

Hij was bezig, den rug van het beeld te bearbeiden, toen hij bezoek ontving.

De bezoeker, die hem aan het werk zag, verwonderde zich grootelijks.

„Waarom" — zoo vroeg hij — „bearbeidt gij de achterzijde van het beeld even zorgvuldig als het gelaat? Ze komt toch in den muur en geen sterveling kan haar zien!"

„Neen," antwoordde de beeldhouwer, „maar de goden zien het".

„WEES

EEN WOORD VAN DEN TE

„De een hie
„Wees sterk

De laatste dagen heb ik dit woor
dentie aan onze makkers-officieren o
Soerabaia, enz. omdat ik mij er va
elkander in de gegeven omstandigh
met het lenigen van vele nooden aa
te zeggen: „Wees sterk!"

Het is zoo menschelijk om in d
en die onzer geliefden, met zorg te
tobben over de velen, die in nood e
en mat gevoelt, op te zien tegen de
geef ik u dit bijbelwoord: „Wees s

Meer dan ooit is het nu de tij
zorg te kunnen vergeten en ons t
geestelijke en lichamelijke nooden.

De makkers van uw korps, de
in de stad en het district, verwac
voorbeeld van ons. Wees sterk!

Maar hoe? Bij wie zoeken wij
In datzelfde hoofdstuk, Jesaja
heerlijke belofte:

„Vrees niet, want ik
„Zijt niet verbaasd,
„Ik sterk u, ook help
„u met de rechterhan

Ach, we weten het wel en toch is
weer onder de aandacht te brengen:

GOD IS ON

Hij is het inderdaad!

Toen David in groote zorgen ve
was verwoest en zijn leger begon te
staat in 1 Samuel 30 : 6, „sterkte Davi

Hij trok er op uit, overwon den
van zijn leger.

Makkers, deze tijd vraagt bijzond
kracht, maar nog meer van uw geeste

Gij zijt geroepen, om in allen n
plaats denken aan eigen veiligheid,
oogen zijn op u gericht, want men
en velen, mannen, vrouwen en kinde
zoeken beschutting en hulp bij u.

„WEES STERK!"

Sterk u in den Heer, uwen God

Vrienden, sterk zijn de verlosten,
Sterk in den Heer!
O, hoe kan dit woord ons troosten:
Sterk in den Heer!
Wij, die ons op niets beroemen,
Mogen toch nog sterk ons noemen,
Sterk in den Heer!

Om op rechten weg te wand'len,
Sterk in den Heer!
Niet te vallen, goed te hand'len,
Sterk in den Heer!
Sterk om 's Heeren smaad te dragen,
Stil te lijden, zonder klagen,
Sterk in den Heer!

12-2-'42.

GENERAAL CARPENTER R

In de Engelsche Strijdkreet komen
den Generaal aan zijn „jongens" ges

Kom in de tegenwoordigheid
Christus met uw nederlaag. Bed
dat Hij beter nog dan gijzelf weet,
de oorzaak er van was. Alles, wa
drukt: uw zorgeloosheid, uw vermo
heid, uw eenzaamheid, uw wank
geestelijke ervaring, is Hem bekend
nog meer.

Zijn oogen zijn vol begrijpen
mededoogen. Hij kent de zeere
daar diep in uw hart. Hij weet,
gij meegetrokken wordt naar
aardsche. Hij kent de lasten, di
drukken.

Doch — Hij geeft u geen „pr
Ieder ander zou niet graag
prachtgelegenheid laten voorbij
om u uw zwakheid en dwaashei
ontrouw onder het oog te brengen
er op te wijzen, hoe moeilijk het is
plaats, die gij verloren hebt weer te
te winnen.

TERK !"

TORIAAL KOMMANDANT

n ander en zeide tot zijn metgezel :

Jesaja 41 : 6.

ermalen doorgegeven in correspon-
matra's Oostkust, Ambon, Makassar,
vust ben van hoeveel belang het is
omringd van vele gevaren en bezig
oedigen en te helpen en tot elkander

den te vreezen voor eigen veiligheid
om de familie in het moederland, te
zijn en dan, wanneer men zich moe
d, waarin wij zijn betrokken. Daarom

sterk te zijn, teneinde eigen leed en
en wijden aan het lenigen der vele
terk !
egden in uw inrichting, uw vrienden
ding en hulp, bemoediging en een

cht ?
daarvan het 10de vers, lezen wij de

met u ;
lk ben uw God ;
u, ook ondersteun Ik
lijner gerechtigheid."

t goed en noodig, het elkander telkens

E STERKTE !

erde, de stad zijner inwoning, Ziklag,
rmureeren en oproer dreigde, „toen",
ch in den Heere, zijnen God."
d, redde zijn gezin en werd de held

eel van u ! Veel van uw lichamelijke
kracht.
te helpen. Gij kunt niet in de eerste
h moet denken aan anderen. Veler
in u een voorbeeldig Christen zien
die uit hun evenwicht zijn geslagen,

n van Hem steeds te getuigen,
Sterk in den Heer !
m ons voor Zijn wil te buigen,
Sterk in den Heer !
m te wachten, te vertrouwen,
getroost op 't woord te bouwen,
Sterk in den Heer !

aat ons vroolijk verder wand'len,
Sterk in den Heer !
Helpen steeds de een den and'ren,
Sterk in den Heer !
Laat ons nooit den Heer verzaken !
Sterker steeds wil Hij ons maken !
Sterk tot Zijn eer !

A. C. BEEKHUIS
Lt. Commissioner.

ZICH TOT ZIJN „JONGENS"

woorden van goeden raad voor, door
Wij nemen nu en dan daaruit iets over.

Maar Jezus kent uw hart en vindt het voldoende, dat de feiten zelf u de les leeren, die noodig is. Wat Hij zegt overtreft verre al wat anderen zouden kunnen zeggen : „Ga heen, en zondig niet meer !"

Ga ! Dat is een bemoedigend woord. Het doet u uzelf afkeeren van uw nederlaag, regelrecht uw aangezicht wenden naar een nieuwen weg. **Vergeef zelf !** Laat de „breakdown" achter u ! Zorg, dat ge u er ver van verwijdert. Wend uw aangezicht naar den nieuwen dag en de nieuwe gelegenheid en „zondig niet meer". Leer uw les en dan — marcheer voorwaarts ! Waarneen ? De bijbel leert ons, dat het bevel „Ga !" feitelijk beteekent : Komt tot Mij. Hij, Die u uw zonden vergeeft en den nieuwen weg wijst, laat de vrije keuze aan u, doch Hij noodigt u „Kom" — want er is veel werk te doen !

G. L. Carpenter.

OPENING VAN HET NIEUWE TEHUIS VOOR MILITAIREN IN BANDOENG

Groote belangstelling en vele schriftelijke gelukwenschen

DE KOMMANDANT LEIDT DE PLECHTIGHEID

Het oude bekende Militair-tehuis aan de Niasstraat, dat in den loop der jaren zoovele „jongens" en ook heele militaire gezinnen heeft geherbergd, is door de regeering opgevorderd. Daarom moest naar een nieuw tehuis worden omgezien en men is daarin uitstekend geslaagd. Aan de Sumatrastraat, no. 35, staat een groot tweeverdiepingenhuis met een paviljoen en garage. Dit bleek uitstekend voor het doel geschikt. Adjudant Barteling moet zijn militairen dienstplicht vervullen, doch in den hem beschikbaren vrijen tijd, is hij natuurlijk ter plaatse. Daarom viel de zwaarste last op mevrouw Barteling, die echter met de vaardige hulp van vele bereidwillige handen er in geslaagd is alles gereed te krijgen voor de opening.

Cliché A. I. D.

Kommandant Beekhuis aan het woord bij de opening van het nieuwe Tehuis voor militairen.

Er was veel belangstelling van militaire zijde ; o.m. mochten wij opmerken Kolonel Van Rekum als vertegenwoordiger van den Legercommandant; Overste Andriessen, Hoofd v.d. 1ste afdeeling van het D.v.O.; Kapitein Schouten vertegenwoordiger van Overste Hillen, den commandant van den Landstorm ; Ass. resident de Groot als vertegenwoordiger van den resident. Voorts een contingent Landstormplichtigen en de leiding van het Covimwerk. Na den gebruikelijken zang ging mevrouw Kommandant Beekhuis voor in gebed. Majoor Palstra, als Maatschappelijk Secretaris, heette de aanwezigen welkom, waarop hij het woord gaf aan Kommandant Beekhuis.

In zijn toespraak memoreerde onze leider den arbeid verricht in de 7 militair-tehuizen en toonde met verschillende sprekende cijfers, aan, welk een mooi werk hier verricht wordt. Natuurlijk werd de arbeid in het Bandoengsche tehuis speciaal genoemd, daar dit het middelpunt van de belangstelling vormde dien morgen. Ook gaf de Kommandant interessante mededeelingen betreffende het oorlogswerk in Engeland, om vervolgens dichter bij huis te komen en een inzicht te geven, in wat met de hulp van God, bereidwillige handen en flinke giften van den Generaal en het Leger des Heils in Amerika ook hier in Indië reeds gedaan was. Hij noemde daarbij de Mobiele Cantines in Soerabaja en Bandoeng en de vaste cantine te Mr. Cornelis voor de Britsche militairen. Tenslotte vertelde Kommandant Beekhuis ook nog iets over Adjudant Van Kralingen, die een mooi en gezegend werk deed in Tarakan en daar is achtergebleven. Daarop werden de beheerders van het tehuis, Adjudant en mevrouw Barteling, voorgesteld.

Hierop las Kolonel Van Rekum, als vertegenwoordiger van den Legercommandant diens gelukwenschen voor in de volgende bewoording : „Zijne Excellentie de Legercommandant, die Uwe werkzaamheden in het belang van het leger hoogelijk waardeert, doet U zijn beste wenschen toekomen voor den arbeid in het nieuwe gebouw". Een persoonlijk woord van gelukwensch voegde de Overste hieraan toe. Majoor Palstra las de gelukwenschen voor van den Chef van den Generalen Staf, die verhinderd was tegenwoordig te zijn.

Ook Overste Andriessen bracht zijn gelukwenschen over en sprak in waardeerende woorden over den arbeid voor de militairen verricht. Mevrouw Schuurmans legde in haar toespraak den nadruk op de prettige samenwerking, wat betreft de Mobiele Cantines.

Kapitein Schouten sloot de rij der sprekers. Majoor Ramaker beëindigde hierop deze welgeslaagde plechtigheid met dankgebed.

Nu volgde een rondgang door het tehuis, hetwelk ieders tevredenheid opwekte. Het tehuis is een flinke biljartkamer rijk. In de conversatiezaal stond de splinternieuwe radio, een geschenk van het kantoor van O. en O.

Ook een keurige leeszaal is er en wij houden ons aanbevolen voor tijdschriften voor onze jongens. Ook de logeergelegenheid werd in oogenschouw genomen. Alles is gezellig en huiselijk ingericht en wij zijn er zeker van, dat de militairen zich er thuis zullen gevoelen. Mevrouw Barteling, op wie de verantwoordelijkheid van de verzorging rust, is een echte moeder voor haar „jongens". Moge Gods zegen op dit nieuwe tehuis rusten.

WAT BETEEKENT GELOOVEN ?

Wat gelooven is ? Er zijn veel definities van gegeven, en er zijn er nog meer te geven. Onlangs las ik deze : gelooven is laten gelden het genadewoord van God. Misschien een mooie definitie voor u. Als uw gevoel en uw verstand en uw geweten zeggen : neen, dat kan niet ; als ze klagen : God heeft mij verlaten.

Dan : alleen laten gelden het genadewoord van God : ja, het kan wel, en Ik zal u niet begeven en niet verlaten.

Laat ons aan God vragen, hoe langer hoe meer doof te mogen worden voor alle andere geluiden en alleen Zijn Woord te hooren en te laten gelden.

De Heiland is onze Herder.

Dat wil zeggen, dat Hij vóór ons uit gaat, eerst den moeilijken weg gaat.

Den weg in de brandende zon, den weg in de duisternis, den weg vol pijn en smart.

Hij gaat vooraan, en maakt alles het eerst door, om te eindigen in overwinning. En wie Hem volgt, zal nooit in de duisternis wandelen, maar zal het licht des levens hebben.

En dus alleen maar volgen : gehoorzaam, zonder pretentie, getroost door de kracht van den Heiligen Geest.

Zullen we het doen ?

Laat ons Hem bidden, dat Hij het ons schenke.

VAN HART tot HART

MET ONZE „JONGENS"

„WANT GIJ HEBT LIJDZAAMHEID VAN NOODE".

Hebr. 10 : 26.

LIJDZAAMHEID is nauwelijks het woord, dat men gebruiken kan met betrekking tot „een militair aan het front" en toch is lijdzaamheid een van de zeer noodige hoedanigheden om een strijd tot een succesvol einde te brengen. Het woordenboek verklaart het woord lijdzaamheid als „kalme berusting in het lijden van rampen, leed, ziekte, pijn, smaad, hoon, enz. ; kalm wachten tot recht wordt gedaan of de verwachting vervuld wordt, zonder murmureeren of prikkelbaarheid." Er zijn er zeer weinigen, die niet zullen toestemmen, dat een dosis van deze soort lijdzaamheid, zeer noodzakelijk is op het oogenblik.

Wanneer de dingen ons tegenloopen, is er een algemeene neiging, om te gaan mopperen tegen de omstandigheden en gemelijk te worden, doch deze houding maakt de dingen slechts erger dan ze behoeven te zijn.

Op zulke tijden is het **lijdzaamheid**, die gij van noode hebt. Dit advies van den schrijver van den Hebreën-brief, is goed voor de algemeene positie, waarin de volkeren verkeeren, doch ook voor uw eigen individueele leven. Tenzij vele dingen grondig veranderd zijn, sinds ik zelf aan den oorlog deelman, ben ik bang, dat gij in den legerdienst vele malen aanleiding zult vinden tot prikkelbaarheid en murmureeren.

De dienst eischt, dat ge een spaak zult zijn in het wiel van de militaire machine en tegen deze officieele houding, komt uw geheele persoonlijkheid in opstand. Denk dan aan het woord van dezen ouden Joodschen wetgeleerde en het zal u helpen aan de zoo zeer noodige zelf-contrôle. À propos ! het is de moeite waard voor u, om het 10de hoofdstuk van de Hebreën eens te lezen, het spreekt over **standvastigheid** en **beslistheid.**

Deze twee karakter-eigenschappen zijn eveneens zeer noodzakelijk voor mannen in uw positie en het is geen „dwaasheid" ze te verbinden aan lijdzaamheid.

Een der voornaamste punten in het leven is een **vast** doel te hebben, waarnaar men streeft en dan met een standvastige beslistheid aan het werk te gaan, om dit doel te bereiken. Natuurlijk zijn er tegenstrijdige dingen ; een mensch is geen machine, geen „ding", maar een persoonlijkheid en onze taak in dit leven is daar rekening mee te houden, terwijl gij terzelfdertijd tracht uw doel te bereiken en het is noodig, dat gij een standvastige lijdzaamheid zult betrachten, zooals wij hierboven omschreven hebben.

John Oxenham heeft een gedicht gemaakt, waarin hij schrijft over verheven zielen, die een verheven weg bewandelen ; over kleine zielen, die „laag bij den grond leven" en over de zwakke, onverschillige menschen die er tusschen in zweven.

Ik zeide zooeven, dat wij een vast doel moesten hebben in het leven. Natuurlijk neem ik aan, dat dit een verheven doel is, niet zelfzuchtig en materialistisch en om uw doel te bereiken, moet gij den verheven weg gaan. Hier zult gij vaak becritiseerd worden en verkeerd begrepen en dan hebt ge als tegenwicht de standvastige beslistheid en voortdurende lijdzaamheid noodig, waarover de Joodsche schrijver in den Hebreën-brief spreekt.

T.

HET LAATSTE NIEUWS UIT MIDDEN-CELEBES.

De Divisie-officier 20 dagen op tournee.

Wij nemen uit een schrijven van Brigadier Woodward iets over betreffende zijn laatste tournee, waarvan ons het verslag nog bereikte.

Na inspectie in **Koelawie** ging de reis naar **Gimpoe**, waar onmiddellijk begonnen werd met de school-inspectie. Daarna werd een kindersamenkomst geleid, die gevolgd werd door de inspectie van de korpsboeken. In den namiddag volgde een bijeenkomst voor volwassenen, waar 85 menschen tegenwoordig waren en 3 personen voor het eerst neerknielden, om Christus te zoeken.

Te paard van Gimpoe naar **Moeroei** is een flinke tocht. Om 6.30 ving de reis aan en des middags om 1.15 n.m. arriveerde de D.O. in dezen post. Een warme, vermoeiende, tocht was het de laatste 2 uur, doch van rusten geen sprake. Den ganschen namiddag kwamen de menschen om allerlei raad. Ruim honderd belangstellenden vulden des avonds de Lobo, waar de bijeenkomst gehouden werd. Tien jong-soldaten en 8 recruten werden ingezegend, terwijl een baby aan God en Zijn dienst werd opgedragen. Vreugde was er over 16 zielen, die den Heer zochten.

Ook over **Kantewoe** laten wij de Brigadier iets vertellen. In de kindersamenkomst waren 7 compagnieën in werking met bijna 100 kinderen. Welk een wonder van Gods genade vertegenwoordigen deze cijfers! Daar in het hartje van de bergen van Celebes, het land der voormalige koppensnellers onderwijzen nu de jonge heilssoldaten de kinderen, die met vreugde de boodschap des Heils aanhooren. Ondanks den voortdurenden regen werden toch dien dag twee gezegende samenkomsten geleid, waar vele zielen den Heer zochten. Nog een zeer verblijdende gebeurtenis kon de Brigadier melden. Een van de Christenen van het dorp had een nieuw huis laten bouwen. Dit moet nu ingewijd worden en daartoe was de Brigadier uitgenoodigd. In plaats van het gebruikelijke heidensche feest waarbij de priesteressen een offer aan de booze geesten brengen, werd nu een feestmaal aangericht voor de Christenen, die in grooten getale op den grond zaten. Gods zegen werd door den Brigadier over het huis afgesmeekt. Dit was de eerste maal, dat zulk een uitnoodiging den Brigadier bereikte. Dit goede voorbeeld was aanleiding voor nog twee andere families, om ook hun huis door den Christen te laten inwijden en meer dan 100 van de heidensche geburen en vrienden waren er bij tegenwoordig. Inderdaad de duisternis van het heidendom **moet** zwichten voor het licht van Christus!

In **Peana** herhaalde zich het programma van inspecties en samenkomsten, doch van hieruit werden enkele buitenposten bezocht, waar velen opkwamen om het woord Gods te hooren. In een van de kleine dorpen kwamen de menschen van ver rondom uit de velden om de samenkomst bij te wonen.

In **Mapahi** begon het zoo te regenen, dat de menschen niet meer weg konden. Maar geen nood — de Brigadier sloeg zijn veldbed in een hoek van de Lobo op en de menschen zochten zich een slaapplaatsje op den vloer. Tengevolge van dezen regen waren de rivieren gezwollen, zoodat den volgenden dag bij de thuisreis het paard tot aan het zadel in het water verdween, echter kwam de Brigadier door Gods goedheid behouden thuis in Kalawara.

Dit zijn enkele bladzijden uit het dagboek van den Divisie-officier in de binnenlanden van Celebes. Wij zouden de geheele Strijdkreet kunnen vullen met het verslag en zeker zouden velen het met interesse lezen, doch dat gaat niet. Op al zijn inspectie-tochten mocht de Brigadier gezegende samenkomsten leiden. Vele waren de moeilijkheden tengevolge van zware regens te overwinnen. Soms moest het hout weggekapt om een pad te maken, waren gevaarlijke slangen op den weg, doch de Heer geleidde hem veilig en deed zijn arbeid wel gelukken.

Laat ons in onze gebeden ook deze trouwe arbeiders, die van zooveel verstoken en nu ook zoo goed als onbereikbaar zijn, dagelijks gedenken!

OORLOGSNIEUWS VAN HET EIGEN FRONT.

Sinds het vorige nummer van de Strijdkreet is reeds heel wat ellende over Ned.-Indië uitgestort en zijn vele van onze makkers van de verbinding met het Hoofdkwartier afgesneden. Waren het de vorige maal Tarakan en de Minahassa, thans zijn ook Majoor en mevrouw Gerth, Adjudant Luitjes en Kapitein Corputty van **Ambon**; Majoor Schot, de Adjudantes Huibregtsen en Oechsle en de Kapiteins Nelwan van **Makassar**; Majoor en mevr. Midtbö, de Majoors Hoffmann en Palm, Luitenante Rachoemi van **Koendoer** en Envoy Korinth van **Palembang** onder degenen, die in bezet gebied verkeeren. Onze voortdurende gebeden gaan op tot den troon van God voor deze makkers en al degenen, die aan hun zorgen zijn toevertrouwd. En natuurlijk besluiten wij in deze gebeden allen, die op zoo wreede en directe wijze het oorlogsgeweld hebben te verduren.

Intusschen doen wij hier op Java nog wat wij kunnen, om de helpende hand uit te strekken en gedurende de afgeloopen maand is door onze officieren op verschillende wijze getracht te helpen met het oorlogswerk.

Gaarkeukens.

In Soerabaja zijn 3 gaarkeukens onder beheer van het Leger des Heils. **Majoor Uylings**, die door den Kommandant is aangewezen voor dezen arbeid, die reeds door de Majoors Tichelaar en Lehmann op prachtige wijze was begonnen, heeft zich met alle energie op dit werk geworpen en hoopt binnenkort nog 3 andere keukens in werking te hebben. In een volgend nummer hopen wij bijzonderheden over dezen arbeid te kunnen geven.

Behalve **de rijdende cantines in Bandoeng en Soerabaja**, is nu in **Mr.-Cornelis** een vaste Cantine gekomen voor de Britsche militairen, die zich aldaar bevinden, onder beheer van Adjudant Hotvedt.

Tot onze groote vreugde is juist **de eerste groote Mobiele Cantine** afgeleverd, die onder verzorging van Adjudant en mevr. Geus **ter beschikking zal gesteld worden van den Commandant der Eerste Divisie — West-Java.**

De belangstelling van de troepen onzer Bondgenooten voor ons Tehuis op Kramat is zeer groot. Het bord **„Salvation Army Canteen"** bleek groote aantrekking te hebben. Op sommige avonden waren meer dan 900 mannen in en uit het Huis. Mevrouw Adjudant Geus heeft de handen vol.

Adjudant Young is door de Eng. mil. autoriteiten gemachtigd arbeid te doen als „Welfare officer," wat hem toegang verschaft tot alle Engelsch sprekende militairen.

Adjudante Smid meldt uit **Djember**, dat ook aldaar een **Mobiele Cantine** in werking is gesteld, die grootendeels onder haar toezicht staat, terwijl verschillende assistenten haar terzijde staan.

Ook bij de **Covim, het Evacuatie-werk, Armenzorg**, etc. heeft de Adjudante een belangrijk werkzaam aandeel, terwijl zij eveneens zitting heeft in de commissie voor de **Nood-hospitalen**. Behalve dezen meer of minder materieelen arbeid, is haar ook gevraagd minstens eenmaal per maand een dienst in de kerk te leiden, welke gelegenheid zij natuurlijk met beide handen aangrijpt om het Evangelie te verkondigen.

Mevr. Lt. Kolonel Lebbink in Bandoeng is ook druk bezig de noodige schikkingen te treffen voor **hulpverleen in de kampong** en aandeel in de **Nood-hospitalen** van onze zuster-officieren.

Oengaran had ook een aandeel in oorlogswerk. De doortrekkende Engelsche troepen vonden er een hartelijk onthaal van sandwiches, thee en koffie en bovendien een goede slaapplaats, zij het dan op bultzakken op den grond, wat zeer gewaardeerd werd.

Behalve den arbeid, waarin wij hierboven een blik gaven, wordt er nog veel meer gedaan achter de schermen, vol toewijding en liefde. Geve God Zijn onmisbaren zegen op dit alles, opdat dit werk ook eeuwigheidswaarde moge hebben!

Van hier en daar!

BEZOEK VAN DEN KOMMANDANT AAN SOERABAJA.

Met vreugde denken wij terug aan Zondag 18 Januari, toen feitelijk onverwachts, een tweetal samenkomsten door den Kommandant geleid werd en wel des v.m. in Soerabaja I en des n.m. in Soerabaja II. Een mooie schare was bijeen en de bezoekers hadden zeker geen spijt, dat zij gekomen waren. God gebruikte onzen Kommandant tot zegen van allen. Hij kwam onze ziel dicht nabij.

In den namiddag leidde de Kommandant een Maleische bijeenkomst in korps II. De D.O. van het Oost-Java-district, die evenals zoovele andere officieren in militairen dienst is, had gelegenheid dit samenzijn bij te wonen en leidde den Kommandant met een enkel woord in. Er heerschte een goede stemming. Hartelijk werd gezongen en gretig geluisterd naar de boodschap van den Kommandant, vlot vertaald door Adjudant Young. Het beste van alles was, dat enkele zielen neerknielden om het Heil in Christus te zoeken.

Br. D.

DE CHEF-SECRETARIS EN MEVROUW LEBBINK IN BATAVIA I EN II.

Op 18 Januari had korps I des morgens het voorrecht de Kolonels in hun midden te hebben. Dat dit gewaardeerd werd bleek uit de goede opkomst. Er was een verlangen naar een doop van Gods Geest en dit vond uiting in lied en gebed. Mevrouw Lebbink sprak over de afhankelijkheid van en de overgave en getrouwheid aan God, vooral in deze moeilijke tijden.

Door alles werden de harten toebereid voor het onderwerp, dat de Kolonel uit het woord van God behandelde.

„Is het vrede?" Deze vraag raakte de zielen en wat gesproken werd paste geheel in het kader van den tijd, waarin wij leven. Geen wonder, dat de belangstelling geboeid bleef. Heel duidelijk werd het ons nog eens gemaakt, dat vrede in eigen hart, zuiverheid van doel en motief ertoe medewerken om vrede op aarde te brengen.

Na onszelf opnieuw den Heer gewijd te hebben, gingen wij huiswaarts vol dankbaarheid voor dezen gezegenden morgen.

BATAVIA II.

Was ernst het kenmerk van de heiligingssamenkomst in korps I, de bijeenkomst in korps II ademde een en al opgewektheid en blijdschap. Een groote schare verwelkomde den Chef-Secretaris en mevr. Lebbink en al spoedig werd het eerste lied uit volle borst gezongen. Met graagte werd geluisterd naar de bemoedigende woorden van de K.S.M. en anderen, die getuigden van Gods bewarende kracht. Innige vreugde in den dienst van God sprak uit hun woorden.

Na een welgeslaagd nummer van de mondharmonica-club werd zeer stil geluisterd naar het Woord des Heeren. Het raakte de harten. Nadenken en overtuiging was op de aangezichten te lezen. Het verwonderde ons niet, dat in de uitnoodiging velen kwamen om den Heer te zoeken. Moge de Heer hen bewaren. Het was een fijne dag!

A. B.

GOED NIEUWS UIT KOELAWIE.

Adjudant Frederiksen heeft juist afscheid gegeven aan Rowiga en is overgeplaatst naar Koelawi. Hij schreef ons, omtrent zijn vaarwel en welkom het volgende.

„Wij hadden een bijzonder afscheid in Rowiga. De kampong-bevolking had een maaltijd bereid, waar ieder, die wilde, kon mee-eten en dat waren er vele honderden. In de vaarwelsamenkomst stond ook een Mohammedaan op en dankte voor wat wij voor hem geweest waren. Twee jonge menschen, vroeger ook Mohammedaan, doch kortgeleden ingezegend tot heilssoldaat, hadden een mooi lied gemaakt en tot slot maakten wij allen een nieuwe toewijding. Enkelen kwamen in deze bijeenkomst voor het eerst tot Jezus.

Wij hadden ook een goed welkom, wat tevens het Kerstfeest was.

Op een bijzondere wijze heeft God dit willen zegenen. Op 25 December gingen wij des morgens om 4 uur met een kleinen kerstboom bij ons, voor den Magao, de Bestuurs-assistenten en den Madika-matoea zingen. Zij waren daardoor zeer ontroerd. Na den Vroegdienst en om half tien hadden wij hen allen in de samenkomst, waarna zij werden uitgenoodigd voor de koffie en een Kerstmaaltijd. Zoo was er een vriendschappelijk contact gelegd en werd het een gezegend Kerstfeest. Wij bereikten gedurende deze dagen bijna 1400 menschen en wij zagen 19 personen tot den Heer komen."

BEVORDERD TOT HEERLIJKHEID.

Envoy Willem Adam.

Vanuit Bora werd op 1 Januari bevorderd tot Heerlijkheid, **Envoy Willem Adam.**

De laatste maanden was hij reeds ziek en werd opgenomen voor enkele dagen in het ziekenhuis te Paloe. Daarop bleef hij nog eenigen tijd op het officierskwartier in die plaats en ging tenslotte naar zijn zoon te Bora, die als Luitenant van het Leger des Heils goeroe is van de school aldaar.

In 1917 was de Envoy naar Midden-Celebes gekomen om als goeroe te werken en achtereenvolgens was hij in Bora, Bomba, Rarampadende en Padende.

Als vertaler heeft hij zeer nuttige en gewaardeerde diensten bewezen aan verschillende heilsofficieren, die in Midden-Celebes hebben gearbeid.

Het laatste werk, dat hij tot aan zijn ziekte verrichtte was als assistent op de Landbouw-kolonie met het opzicht over de jongens van het internaat.

HOE GOD ONS BEWAARDE.

Majoor Lehmann schreef uit **Soerabaja.**

„De eerste luchtaanval is achter den rug. Het was een ontzettende tijd. Wij waren allen uit om Strijdkreten te verkoopen. Ik ging schuilen in een schuilplaats bij de kali, waar reeds een vijftigtal menschen was en kon vandaar gedeeltelijk den strijd zien. Het was vreeselijk, maar ik was kalm en bleef op God vertrouwen. De schade is groot, doch God heeft al onze menschen bewaard, thuis vond ik alles in tact. Prijst den Heer!

En nu gaan wij moedig voort om te trachten meer dan ooit zielen voor God te winnen. **Dit** is onze kans.

Majoor Mepham uit Padang meldt:

Wij voelen ons nu werkelijk in den strijd betrokken. Bij den derden aanval, waarbij alleen twee bommen werden uitgeworpen, zagen wij de richting van het vliegtuig. We waren er een eindje vandaan. Precies op ons gebouw werd de bom geworpen, zij was echter bestemd voor het gebouw er naast, dat getroffen werd en wij hadden alleen wat kapotte lampen door den luchtdruk en waren lichtelijk geschokt door de ontploffing zoo vlakbij. Misschien hebt u een idee, hoe wij gevoelen. Wij denken aan onze makkers in Menado, Tarakan en Malakka. Wij moeten blijven tot het laatste en zelfs de kans loopen bezet te zijn, God alleen kan alles voor ons regelen. Doch met alle materiaal en met al geloof, dat wij bezitten, zullen wij leven werken voor het welzijn van anderen. En als het ergste komt — Hij zal ons nimmer verlaten.

Er is heel wat werk hier. Voorbereidingen voor de Mobiele Cantine zijn in werking. Wij staan in de front-linie en maken onze schikkingen.

Wij hebben goeden moed. Wij gelooven in een andere overwinning, als Jezus zal heerschen over de aarde. Wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomende.

Mevrouw Hermes van het Mil. tehuis in Soerabaja schrijft, hoe zij de eerste bommen hoorde vallen in de omgeving van het Tehuis. Zij had dekking gezocht en bad tot God en zij mocht ervaren, dat de Heer dicht nabij was. Wel kon zij aan de trillingen en schokken voelen, dat vlakbij een bom was gevallen. Na het „all clear" bleek, dat een bom op het voorerf was ingeslagen. Een stuk van den grooten boom, die daar staat, was weggeslagen, electrische draden en lampen waren verwoest. Een gat in de waterleidingpijp, ook het hek voor het huis was weggeslagen, doch niemand was persoonlijk getroffen. In het huis zelf was geen enkele ruit stuk zelfs! Mevrouw schrijft: „Wij hebben reden om God te danken."

OFFICIEELE MEDEDEELINGEN

NATIONAAL HOOFDKWARTIER.

Gehuwd:

Kapitein Geike Wilhelm Baints, op 23-8-1937 vanuit Amsterdam VI in opleiding gekomen met

Adjudant *Johanna Dreverman,* op 2-9-1929 vanuit Utrecht I in opleiding gekomen

te Batavia, op 18 Februari 1942.

AANSTELLINGEN:

Majoor *E. Ingham* naar Poeloe Si Tjanang en Belawan oorlogswerk.

Majoor *E. Stapleton* naar Batavia oorlogswerk.

Adjudant H. F. Hotvedt naar Batavia oorlogswerk.

Mevrouw Adjudant C. C. Voogt naar Garoet Rusthuis (tijd.).

Mevr. Kapitein Th. Baastö Pelantoengan.

Kapitein J. Wouthuyzen naar Palimanan Kolonie.

Luitenant K. Sitoroes naar Padang.

Bandoeng, 18 Februari 1942.

A. C. BEEKHUIS,
Terr. Kommandnant.

KOMENDE GEBEURTENISSEN.

De Kommandant.

4 Maart — Bandoeng, H.K.-samenkomst; 5 — Semarang, inspectie Midden-Java-Divisie; 6 — Oengaran; 8 — Poentir en Toeren; 9 — Malang II; 10 — Inspectie Oost-Java-District; 15 — Bandoeng I, uitzending per P.M.Y. en Bandoeng II; 18 — Batavia I en II, jeugdsamenkomst; 28 — Bandoeng, Nirom-Morgenwijding, 10.40 — 11.00 uur.

De Chef-Secretaris.

4-6 Maart — Semarang, insp. Midden-Java-Divisie; 7 — Salatiga; 8 — Magelang I en II; 10-11 — Soerabaja, insp. Oost-Java-Distr.; 22 — Cheribon en Tegal.

Majoor Brouwer.

6 Maart — Semarang D.H.K.; 7 — Oengaran; 8 — Semarang I; 9 — Solo; 10 — Soerabaja D.H.K.; 11-12 — Rembang en Lasem; 13 — Tjepoe; 14 — Pati; 15 — Koedoes; 26 — Cheribon; 27-29 — Batavia I en II.

Brigadier Hiorth.

1-3 Maart — Cheribon; 4-5 — Tegal; 6-7 Pekalongan; 8-9 — Krengseng; 10 — Bendosari; 11 — Weleri; 12-13 — Semarang I; 14 — Boegangan; 15-17 — Solo; 18-19 — Ngawi; 20-22 — Madioen; 23-24 — Djokja; 25-26 — Poerworedjo; 27 — Sapoeran; 28-29 — Poerwonegoro.

Brigadier Loois.

1 Maart — Semarang, gevangenis; 4 — Semarang, off. samenkomst; 8 — Tegal; 12 — Pekalongan; 13 — Semarang, besprekingen; 15 — Semarang I; 18 — Poerwonegoro; 19 — Sapoeran; 16 — Ambarawa; 29 — Tanggoeng.

RADIO-UITZENDING

P. M. Y.

op een golflengte van 58.31 meter
Uitzending van een
Leger des Heils-samenkomst:
Zondag 15 Maart, 17.00 uur - 18.45 uur
onder leiding van
Kommandant A. C. BEEKHUIS.

P. M. Y.

11 Maart 9.45 – 10.00 uur
Morgenwijding:
Majoor W. F. PALSTRA.

N. I. R. O. M.

28 Maart 10.40 – 11.00 uur
Morgenwijding:
Kommandant A. C. BEEKHUIS.

Mevrouw Adjudant van Kralingen heeft ons verzocht haar oprechten dank over te brengen aan allen, die een schrijven van medeleven zonden aan haar bij den val van Tarakan. Zij vroeg om voortdurende voorbede voor haar man in het bijzonder, zoowel als voor haar en de kinderen, te zamen met zoovele anderen, die in deze dagen ons gebed zoozeer van noode hebben.

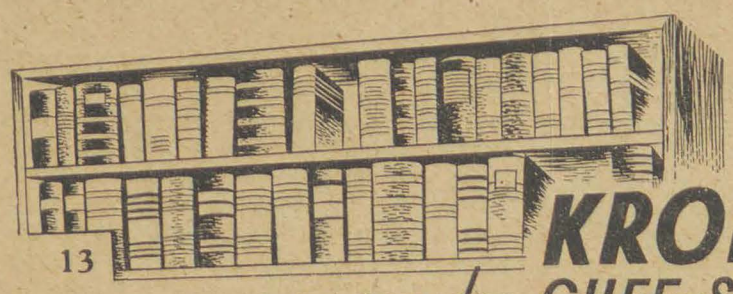

13 KRONIEKEN van den CHEF-SECRETARIS

Op het oogenblik, dat ik deze Kronieken schrijf, bevindt **de Territoriaal Kommandant** zich aan Java's Noordkust, om daar onze Officieren te bezoeken, samenkomsten te leiden en verschillende besprekingen te houden.

De bijeenkomst op Krengseng, het landgoed van Envoy Oey, was druk bezocht en rijk gezegend. Wij zijn dankbaar voor de zielen, die tot schuldbelijdenis kwamen.

Ook van Semarang en omstreken kwamen berichten binnen van goedbezochte en gezegende bijeenkomsten. In Salatiga werd een samenkomst gehouden in 't Gezins-Interneeringskamp. In Koedoes kwamen 13 personen tot Christus.

Het was een groote teleurstelling voor den Kommandant, zoowel als voor onze Officieren aan Sumatra's Oostkust, dat het voorgenomen bezoek van onzen Leider niet plaats kon vinden. Tien minuten voor den aanvang der reis werd het bericht ontvangen, dat het vliegtuig naar Medan uitgevallen was.

Gelukkig was nog op andere wijze contact mogelijk, zoodat belangrijke beslissingen in verband met de gewijzigde omstandigheden door den oorlog aan Brigadier Meijer, den D.O. voor Oost-Sumatra konden worden medegedeeld en worden uitgevoerd.

Zelf was ik in de gelegenheid **Majoor en mevrouw Midtbö** te Palembang in te leiden als de beheerders van de leprozerie te Koendoer, ter opvolging van **Majoor en mevrouw Uylings**, die aldaar vele jaren met veel zegen hebben gearbeid. Op het initiatief van Envoy Korinth was een bijzondere bijeenkomst belegd in de Protestantsche Kerk, waar een belangstellende schare was bijeengekomen.

De Kolonie, aan de Moesi-rivier gelegen, zag er keurig verzorgd uit; er heerschte een goede geest onder de 200 patiënten, die dankbaar waren, dat de hun reeds van vroeger bekende beheerders, Majoor en mevrouw Midtbö, teruggekomen waren, wat hen in deze tijden van onrust de toekomst vol vertrouwen doet tegemoet gaan. (Deze regels werden geschreven vóór Palembang was bezet. Omtrent het lot van onze makkers op Zuid-Sumatra is niets bekend.)

Adjudant ter Telgte is nu, naast het beheer over het hulpziekenhuis te Pelantoengan, het bevel opgedragen over de leprozerie, terwijl **mevrouw Kapitein Baastö** als verpleegster is aangesteld.

Majoor en mevrouw Uylings zijn naar Soerabaja vertrokken voor de organisatie en uitbreiding van den Leger des Heils-hulpdienst, waarvan de noodzakelijkheid zoo zeer gevoeld werd door de lucht-bombardementen.

Majoor en mevrouw Hermes en de gasten van het Tehuis voor Militairen van de Land- en Zeemacht te Soerabaja, op Embong Malang gelegen, de door het lucht-bombardement zoo zeer geteisterde straat, hebben angstige uren doorgebracht. Een bom viel op het erf van het Tehuis, sloeg een groot stuk van den in den tuin staanden boom weg, verwoestte de electrische draden en lamp, deed de waterleiding springen en maakte een krater in den grond. Wij zijn dankbaar, dat geen persoonlijke ongelukken plaats hadden. Ook van andere plaatsen kregen wij berichten van bombardementen; voor bijzonderheden verwijzen wij naar pagina 6.

Het contact met de Buitengewesten, zoo al niet totaal afgebroken, wordt minder. Wij gedenken onze Officieren en makkers in Celebes, Ambon, Borneo en Sumatra. Laat ons hen dagelijks gedenken voor den Troon der Genade.

Adjudant Young is door de Engelsche autoriteiten hier te lande gemachtigd dienst te verrichten als „Welfare officer". Dit houdt in, dat hij toegang heeft tot alle Engelsch sprekende troepen in Indië, waartoe hem een pas is verleend.

Kapitein Baints en **Adjudante Dreverman** werden op 18 Februari door den Kommandant in het huwelijk verbonden. Moge Gods zegen op deze verbintenis rusten. Onze hartelijke gelukwenschen!

Eveneens onze hartelijke gelukwenschen aan de **Kapiteins Sprokkereef** bij de geboorte van hun zoon ALBERT. Moge hij opgroeien tot vreugde der ouders!

Door de requisitie van het tegenwoordig in gebruik zijnde **Militair Tehuis in Bandoeng,** werd de hand gelegd op een prachtig gelegen en voor het doel zeer geschikt perceel aan de Sumatrastraat, hoek Atjehstraat. Wanneer dit nummer van de Strijdkreet in handen van onze lezers komt, zal het Tehuis officieel geopend zijn en in gebruik genomen. **Mevrouw Adjudant Barteling** heeft wegens afwezigheid van haar man voor militairen, dienst, de teugels van het Tehuis in handen.

Adjudant Geus van het Militair Tehuis in Batavia schrijft ons over het groote bezoek van de Britsche militairen aan zijn Tehuis. Elken dag bezoeken honderden mannen het Tehuis; op één avond moest mevrouw Geus o.a. 200 spiegeleieren bakken. Dank zij de hulp van Oficieren en Padvinders loopt alles flink van stapel.

In Meester-Cornelis is voor de Britsche militairen de eerste **„Red Shield Club"** geopend. Een keurig ingericht en gezellig Tehuis zal plaats bieden voor de zoo juist aangekomen Britsche troepen. **Majoor Stapleton en Adjudant Hotvedt,** beiden Britsche Heilsofficieren, zijn voor dit werk aangewezen.

Veldtocht. Wij hopen in staat te zijn de volgende maand de resultaten te vermelden van den in deze maand gehouden veldtocht voor volwassenen.

De verschillende Zondagen waren gewijd aan Gebed, Literatuur-propaganda, Verlossing en Getuigen. Gedurende Maart zal de veldtocht plaats hebben voor het winnen van de Jeugd in alle schakeeringen voor Christus.

Wij zijn zeer bemoedigd door het medeleven van **onzen Generaal** in deze dagen van oorlog. Een telegram bereikte ons van den volgenden inhoud:

„Beekhuis
prayerfully and affectionately remembering you all psalm 46

Generaal Carpenter."
(Biddend en in liefde gedenken wij u allen.)

Bovendien ontvingen wij als een practische daad, waarvoor wij eveneens zeer dankbaar zijn, een mobiele cantine ten geschenke. Moge het werk, hierdoor verricht, duizenden tot hulp en zegen zijn.

Majoor Hoffmann van de Leprakolonie te Koendoer, die wederom in het Hospitaal was opgenomen voor behandeling, kon dit verlaten en keerde terug naar Koendoer. De laatste berichten meldden echter, dat zij het weer minder goed maakte. Moge de Heer Zijn genezende hand op haar leggen!

DEELNEMING.

Dezer dagen ontving onze Chef-Secretaris, Lt.-Kolonel G. Lebbink, bericht, dat in October l.l. zijn oude vader van 81 jaar, is heengegaan. Wij betuigen Lt. Kolonel en mevr. Lebbink alsook de verdere familie onze oprechte deelneming met dit verlies.

WIE HELPT ONS?

Majoor Cardinaal, die juist is aangesteld voor het korps POERWONEGORO in het hartje van Java, en de plaats heeft ingenomen van Majoor Lauter, zou zoo graag een draagbaar orgeltje willen hebben voor haar arbeid onder de Javanen. Wie kan haar helpen? Gaarne wordt antwoord ingewacht: Leger des Heils, bestelhuis Poerwonegero/Klampok S. D. S. of Leger des Heils, Roemer Visscherweg 7, Bandoeng.

MEDELEVEN.

Van Commissioner W. Palstra uit Australië, die als Territoriaal Kommandant, eenige jaren de Leger-strijdmachten in Ned.-Indië aanvoerde, ontving Kommandant Beekhuis een telegram, luidend:

„Fellowship prayer" — „Gemeenschap in het gebed".

Hieraan was toegevoegd „Psalm 46".

Ongetwijfeld zullen vooral de heilssoldaten en officieren dit blijk van medeleven met de positie van Ned.-Indië ten zeerste waardeeren. De Psalm, waarheen de Commissioner verwijst, is er een vol van troost en bemoediging.

„God is ons een Toevlucht en Sterkte; Hij is krachtiglijk bevonden een Hulp in benauwdheden. Daarom zullen wij niet vreezen, al veranderde de aarde hare plaats en al werden de bergen verzet in het hart van de zeeën."

En dan vers 10: „...Die de oorlogen doet ophouden tot aan het einde der aarde, den boog verbreekt, en de spies aan twee slaat, de wagenen met vuur verbrandt."

De profeet wijst in dezen psalm op de zekerheid van Gods bescherming voor hen, die op Hem vertrouwen, om te eindigen met een jubelkreet:

„De Heere der heirscharen is met ons; de God van Jacob is ons een Hoog Vertrek."

Onze lezers zullen goed doen den geheelen Psalm voor zichzelf te lezen en de bemoediging, die Commissioner Palstra hun zendt, tot zich te nemen.

DAG VAN GEBED EN VEROOTMOEDIGING OP GOEDEN VRIJDAG 3 APRIL A.S.

In alle korpsen en posten van het Leger des Heils.

Laten alle Christenen zich opmaken aan dezen dag deel te nemen.

Ziet uit naar plaatselijke aankondigingen.

PLAN VOOR DEN JEUGDVELDTOCHT IN MAART

1 — 8 Korpskadetten en J.L.-werkers in het front.
9 — 15 Bijzondere poging voor de bekeering van de Jeugd.
16 — 22 De Toortsdragers.
22 — 28 Huisbezoek-week door de jeugdwerkers.
29 KANDIDATEN-ZONDAG.

ZIJ WAREN PARAAT.

IETS OVER ENGELSCHE WELPEN.

De moed van zelfs de jongste leden van de Padvindersbeweging, de Welpen, roerde het hart van de mannen van de L.B.D. Daar was de achtjarige Alan Grover. De vijandelijke bommen vielen, toen de familie Grover aan het ontbijt zat. Met een oorverdovend gekraak stortte het hele huis in. In een onderdeel van een seconde was wat eens een geriefelijk huis was geweest, bewoond door gelukkige mensen, veranderd in een vreselijke hoop wrakhout en puin. Onmiddellijk zijn de L.B.D.-wacht en de Reddingsploeg ter plaatse en begint men te zoeken naar slachtoffers. Laat de wacht van Post Nr. C/8 U vertellen, wat er toen gebeurde :

„Toen zijn huis door een bom verwoest werd, betoonde hij grote moed en hield zijn hoofd koel, terwijl hij meer dan een uur lang, bedolven lag onder het puin.

„Tijdens zijn redding, kwam hij lachend te voorschijn en vertelde ons, dat hij slechts zijn halve ontbijt had gehad. Hij zei ook, dat hij geheel in orde was en niet naar het ziekenhuis wilde.

„Toen men hem naar zijn moeder en vader vroeg, vertelde hij ons heel duidelijk waar zij onder het puin ongeveer lagen ; het was inderdaad aan zijn inlichtingen te danken, dat ze veel eerder gered werden.

„Ik weet zeker, dat alle leden van Post Nr. C/8 hem niet genoeg kunnen prijzen. Wilt U zo goed zijn om alle vriendjes van Alan op de hoogte te brengen van zijn gedrag en hun namens mij te vertellen, dat, wanneer zij „hun hoofd koel houden" zoals hij, zij door elke beproeving heen zullen komen en een groote hulp zullen zijn voor anderen, in deze angstige tijden."

Dan was er Royston Newman, een 10 jaar oude Welp, die op zijn broertje paste, toen een bommenwerper, geladen met bommen, neerviel op enkele huizen binnen 20 meter afstand, van waar de jongen stond.

Een vrouw, die het kind juist een stuiver had gegeven, werd onmiddellijk gedood, terwijl de baby hoofd- en armwonden kreeg.

Met een wonderbaarlijke tegenwoordigheid van geest nam de jonge Welp de baby op en legde hem met zijn gezichtje naar beneden in de kinderwagen ; dan, beseffende, dat er meer bommen zouden kunnen ontploffen, nam hij het kind op en ging beschutting zoeken bij een muur, waar hij zichzelf op de grond gooide.

Hier werd hij gevonden door zijn Moeder, met zijn armen om zijn broertje heen geslagen, hem beschermende tegen het neervallende puin. Voor deze moedige daad werd de Welp Royston Newman beloond met het Zilveren Padvinders Kruis voor Dapperheid.

David Friar — hij is 8 jaar oud — kreeg meer hevige schokken in één nacht, dan een normaal persoon krijgt gedurende zijn gehele leven. Vijf maal in die ene nacht — een nacht, waarin Londen een van zijn zwaarste aanvallen te verduren kreeg — werden David en zijn ouders uit hun schuilkelder gebombardeerd.

Pas, nadat het signaal „alles veilig" had geklonken, vertelde David zijn ouders, dat zijn pols hem pijn deed, vanaf toen zij de eerste schuilkelder moesten verlaten.

Het onderzoek in het ziekenhuis wees uit dat de pols gebroken was. Toch had David de pijn onverschrokken verdragen, niet één klacht geuit, hoewel hij toch al die tijd geleden moet hebben.

De Welpen van Manado I, enkele maanden geleden geïnstalleerd, met hun Akela, Kapiteine Scherpenisse, links. Wel is deze troep door het oorlogsgeweld thans uiteengeslagen, doch waar ze zich ook bevinden, hun beloften zullen zij zeker trouw blijven.

DE ECHTE P.V.-GEEST !

Batavia, 4 Februari 1942.

Waarde Majoor,

Ondergeteekenden, padvinders van de H.P.V.-groep te Batavia, deelen U mede, dat wij toch echte Heilspadvinders zijn. Nu de Hopman onder moeilijke omstandigheden den troep leidt, de Vaandrig en al de groote Verkenners hun militairen dienst vervullen en andere jongens bij den L.B.D. hun plicht doen, zijn en blijven wij trouw aan onze belofte, die wij eens in het verleden hebben afgelegd in de hand van den Hopman, onder de vlag van onzen Bond en van het Vaderland.

Mogen de geruchten omtrent den troep van Batavia I, welke zou zijn opgeheven, nu tegengesproken zijn. Onder leiding van den Hopman, die vanuit den dienst den troep leidt, bijgestaan door de P.L.'s zullen wij ook nu voortgaan en plannen voor de toekomst uitwerken. Wij geven gehoor aan Uw oproep om de jeugd te mobiliseeren en te winnen voor den grooten Padvinder.

De maandbrief zal eveneens blijven uitkomen, wij padvinders van de H.P.V. Batavia I blijven trouw aan onze belofte. Fijn is het om nu nogmaals onze oude belofte te hernieuwen! „Trouw aan Koningin en Vaderland. Trouw aan den Padvindersbond."

Wilt U den Kommandant van onze trouw aan den Heilspadvindersbond verzekeren ?

Wij groeten U met Padvinders-groeten en wenschen U Gods beste zegen toe.

w.g. door
de Padvinders van Batavia I.

Deze brief was gericht aan Maj. Brouwer, die hem bereidwillig aan de Redactie afstond. Hij zal onzen anderen P.V.'s goed doen !

ONZE ZELFVERLOOCHENINGS-AANVRAGE.

Mogen wij met een enkel woord onze jaarlijksche collecte bij onze Legervrienden inleiden ?

Reeds in Maart zullen in sommige plaatsen onze collectanten bij u aankloppen om uw bijdrage. Meer dan ooit — nu zoovele hulpbronnen in de buitengewesten voor ons afgesloten zijn, hebben wij uw hulp noodig. Mogen wij op U rekenen ?

In een volgend nummer meerdere bijzonderheden.

VAN HET JEUGDFRONT.

Nieuwe kabouterkring. In tegenwoordigheid van enkele andere Malangsche leidsters van het Meisjesgilde, en de Hoofdcommissaresse zelf, werden eerst de Oehoe en Oehi van onzen jongsten Kabouterkring geïnstalleerd. Later geleidden zij zelf haar kleine meisjes door het Kabouterland naar den kring om den paddestoel, waar Oehoe d'Ablaing van Giessenburg hen de belofte afnam. Het was een grootsch moment voor de kleintjes. Oehi Nahan zal zeker met haar vriendelijken lach veel zonneschijn brengen in deze groep „Zonnestralen". We vonden het fijn, dat Oehoe Dumpel met haar kabouters zoo prettig meehielpen.

In **Djember** hebben we de eerste drie kinderen tot Jezus zien komen. Het was in een mooie Zondagmorgensamenkomst. Ik denk wel, dat anderen spoedig zullen volgen. Een Djembersch meisje werd in Banjoewangi ingezegend tot Heilssoldaat.

Op onze Kolonie **Kasijan** hebben de Korpskadetten samen een kindersamenkomst geleid. K. K. Inge Röed vertelde keurig in het Maleisch en werd in het Javaansch vlot vertaald door W. K. Karsini Sariman. Het was me een vreugde om haar beiden en ook Ngatinah Sariman een getuigschrift te overhandigen. Kartini, jij een volgenden keer ook ! Zoo doen onze „kinderen van het regiment" het hart hunner ouders blij kloppen, als ze hen zien volgen in het voetspoor van den Heiland.

Ter gelegenheid van de inwijding van de Welpenhorde in **Semarang's** Oogl. Hospitaal, kregen de padvinsters, die zoo goed hebben meegeholpen in de C.B.Z., haar insigne voor ziekenverpleging.

De Bataviasche padvindsters hebben fijn geholpen met eieren bakken voor den stroom van bezoekers in ons Militair Tehuis. Goedzoo !

M. M. B.

BANJOEWANGI.

Donderdag 29 Januari hadden we het voorrecht Brigadier Kruschwitz, op haar doorreis naar Bali, in ons midden te hebben voor het leiden van een samenkomst. Welk een bezieling en zegen gingen er uit van deze vrouw, die reeds zóóvele jaren met onvermoeiden ijver en liefdevolle toewijding arbeidt voor de uitbreiding van Gods koninkrijk !

Wij verheugden ons over drie zielen, welke tot den Heer kwamen.

Maandag 2 en Dinsdag 3 Februari was Majoor Brouwer onze zeer gewaardeerde speciaal, want naast het inspecteeren der boeken, vond de Majoor óók tijd en gelegenheid tot het doen van huisbezoek en het leiden van een kindersamenkomst en een bijeenkomst voor volwassenen.

De regen viel helaas in stroomen neer, wat ongetwijfeld de opkomst niet geheel ten goede kwam ! Degenen, die echter tegenwoordig waren, ontvingen veel voor hoofd en hart.

Een jonge zuster werd ingezegend tot Heilssoldaat, terwijl een aantal kinderen, zoowel als volwassenen, voor 't eerst of bij vernieuwing hun hart voor den Heiland ontsloten. Aan Hem al de eer.

Ankre.

VAN GEBROKEN DINGEN.

Een kleine jongen was prettig aan 't spelen in den tuin. Hij laadde steenen in zijn kleinen kruiwagen ; doch helaas bleken deze steenen te zwaar en het wagentje zakte ineen. Star keek de kleine man naar de „verwoesting", zijn oogjes vulden zich met tranen en zijn lippen trilden. Daarop zette hij zich neer en trachtte in allen ernst het wagentje in elkaar te zetten. Geduldig legde hij de steenen en het hout apart en drukte de stukjes tegen elkaar in een vergeefsche poging, om ze te laten houden. De tranen begonnen nu werkelijk te vloeien, toen hij begreep, dat zijn poging hopeloos was.

Plotseling echter klaarde zijn gelaat op. Vlug pakte hij de gebroken stukken bij elkaar in zijn kleine overall en sukkelde met zijn last het huis binnen, regelrecht naar zijns vaders studeerkamer.

Zijn vader, die het heel druk had, zat verdiept in zaken van nationaal belang aan zijn lessenaar en bestudeerde juist enkele zeer diepzinnige stukken, doch bij het geluid van het bedroefde stemmetje buiten de deur, keek hij onmiddellijk op.

„Pappie, mag ik binnen komen ?"

„Kom maar gauw", was het opgewekte antwoord.

„Doe dan alstublieft de deur open, Pappie."

De deur werd vlug geopend en opziende in het gelaat van zijn vader, zei de kleine jongen eenvoudig : „Het is gebroken, pappie."

„Dat zie ik, mijn jongen", antwoordde vader, toen zijn blik viel op den gebroken kruiwagen.

„U kunt het maken, is 't niet, Pappie ?"

Vader aarzelde even ; een nieuw wagentje zou een eenvoudiger oplossing geweest zijn, maar het onbegrensde vertrouwen in het gezicht van zijn kleinen jongen, deed hem zeggen : „Ja, boy, ik kan het maken, maar je moet een beetje geduld hebben, m'n jongen. Ik zal de stukken aan elkaar moeten lijmen en dan moet het tijd hebben om te drogen. En dan moet de kruiwagen heelemaal geverfd worden. Binnen een paar dagen krijg je hem terug." De vader ontving zijn loon in het stralende gezichtje van den kleinen vent, toen hij zei (heel eigenwijs) „Dat komt in orde, Pappie."

* * *

Misschien zijn er in uw leven sommige gebroken dingen : teleurstellingen, gebreken, zonde, zielepijn. Ge zijt begonnen met groot vertrouwen, doch alles is ineen gestort. Kent gij uw hemelschen Vader ? Is Hij in staat uw zaak in handen te nemen ? Hebt gij Hem de gebroken stukken gebracht ? Zijn sterke, teedere handen zullen zich sluiten om uw hart en leven en het heelen, in orde maken, indien gij Hem toelaat dit te doen.

Leg uw onopgeloste problemen, uw geblokkeerden levensweg, uw donkere wolken in des Vaders hand en Hij, Die een weg baande door de Roode Zee ; Hij, Die Jozef teruggaf aan den ouden Jacob ; Hij, Die een gelukkig einde maakte aan de geschiedenis van Job en van Naomi, Hij kan ook voor u doen, wat gij van Hem vraagt. Maar het zou kunnen zijn, dat voordat alles in orde is, er eerst heel wat gerepareerd moet worden. O, laten Zijn liefhebbende, machtige handen Zich leggen op uw wil, uw genegenheden, deze vormende en vervormende naar Zijn wil en vrede zal heerschen in uw hart.

„Roept Mij aan in den dag der benauwdheid ; Ik zal er u uithelpen en gij zult Mij eeren." Psalm 50 : 15.

INSTALLATIE VAN DE WELPENHORDE VAN HET OOGLIJDERS-HOSPITAAL TE SEMARANG.

30 Januari was voor Luitenant Augustinus en zijn jongens, den assistent inbegrepen, een heel bijzondere dag. Na weken van hard werken zou hun Welpenhorde geïnstalleerd worden en Majoor Brouwer was voor deze plechtigheid overgekomen. Nadat de Luitenant en zijn assistent de belofte van trouw aan God en het vaderland hadden afgelegd, werden zij bevorderd tot Akéla en Baloe. De nieuwe Akéla installeerde daarna de jonge wolven. Eén voor één traden zij naar voren en onder het brengen van het vol saluut, zeiden zij hun beloften op. De blijdschap straalde hun uit de oogen, toen zij hun insigne ontvingen en zij nu echt Welpen waren geworpen. Nu volgde de openbare installatie. De nieuwe Welpen in hun keurige uniform met roode dassen ; de Padvindsters in haar frissche pakjes, geflankeerd door de vlaggen, vormden een mooi geheel. Velen waren gekomen, om in de vreugde van dezen avond te deelen.

Majoor Brouwer verrichtte de openbare installatie en de horde ontving den naam van „William Booth".

Vervolgens zongen de Padvindsters een lied, waarna enkelen hunner insignes ontvingen voor koken en ziekenverpleging. Na alles, wat wij gehoord en gezien hadden, mochten wij nu Gods woord beluisteren. Wat wist de Majoor iedereen te boeien ! Beelden gebruikend uit het dagelijksch leven, wist zij goede lessen thuis te brengen. Verschillende eigenschappen, die de jonge Welpen zich eigen moesten maken, zooals **ijver volharding** en **geduld** ontleende zij aan het leven van dieren, die de jongens kenden. Voorbeelden van moedige Welpen uit Londen werden naar voren gebracht, die ons aller hart deden ontroeren. Moge God de jongens van de „William Booth"-horde helpen, om trouw te zijn aan hun gelofte, wat ook kome.

Akela M. H. S.

VISSER - BANDOENG